

Dziennik Urzędowy C 132

Unii Europejskiej

Tom 48

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

28 maja 2005

Zawiadomienie nr	Treść	Strona
	I <i>Informacje</i>	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2005/C 132/01	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-460/01: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 i 2454/93 — Wspólnotowy tranzyt zewnętrzny — Organy celne — Procedury dotyczące poboru należności przywozowych — Terminy — Uchybienie — Środki własne Wspólnot — Udostępnienie — Termin — Uchybienie — Odsetki za opóźnienie — Dane Państwo Członkowskie — Brak zapłaty)	1
2005/C 132/02	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-104/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 i 2454/93 — Wspólnotowy tranzyt zewnętrzny — Organy celne — Procedury dotyczące poboru należności przywozowych — Terminy — Uchybienie — Środki własne Wspólnot — Udostępnienie — Termin — Uchybienie — Odsetki za opóźnienie — Dane Państwo Członkowskie — Brak zapłaty)	2
2005/C 132/03	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie C-437/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rybołówstwo — Rozporządzenia (EWG) nr 3760/92 i 2847/93 — Ochrona i zarządzanie zasobami — Środki nadzorowania działalności połowowej)	2
2005/C 132/04	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-468/02: Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (EFOGR — Wyłączenie niektórych wydatków — Składowanie oliwy z oliwek w magazynach publicznych — Sektor upraw roślinnych)	3
2005/C 132/05	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-6/03 Deponiezweckverband Eiterköpfe przeciwko Land Rheinland-Pfalz (wniosek Verwaltungsgericht Koblenz o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Środowisko naturalne — Składowanie odpadów — Dyrektywa 1999/31 — Krajowy akt prawny przewidujący bardziej restrykcyjne normy — Zgodność)	3

2005/C 132/06	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie C-61/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Traktat EWEA — Zakres obowiązywania — Obiekty wojskowe — Ochrona zdrowia i bezpieczeństwo — Demontaż reaktora atomowego — Składowanie odpadów radioaktywnych)	3
2005/C 132/07	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie C-91/03: Królestwo Hiszpanii przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Ochrona i eksploatacja zasobów rybołówstwa — Rozporządzenie (WE) nr 2371/2002)	4
2005/C 132/08	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-110/03 Królestwo Belgii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (WE) nr 2204/2002 — Horyzontalna pomoc państwa — Pomoc w zakresie zatrudnienia — Pewność prawa — Subsydiarność — Proporcjonalność — Spójność działań wspólnotowych — Zakaz dyskryminacji — Rozporządzenie (WE) nr 994/98 — Zarzut niezgodności z prawem)	4
2005/C 132/09	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawach połączonych C-128/03 i C-129/03 (wniosek Consiglio di Stato o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): AEM SpA (C-128/03), AEM Torino SpA (C-129/03) przeciwko Autorità per l'energia elettrica e per il gas i in. (Rynek wewnętrzny energii elektrycznej — Podwyższona opłata za dostęp do krajowej sieci przesyłowej energii elektrycznej i korzystanie z niej — Pomoc państwa — Dyrektywa 96/92/WE — Dostęp do sieci — Zasada niedyskryminacji)	5
2005/C 132/10	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie C-145/03 spadkobiercy Anette Keller przeciwko Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) i in. (wniosek Juzgado de lo Social nr 20 de Madrid. o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Zabezpieczenie społeczne — Art. 3 i 22 rozporządzenia nr 1408/71 — Art. 22 rozporządzenia nr 574/72 — Hospitalizacja w Państwie Członkowskim innym niż właściwe Państwo Członkowskie — Nagła konieczność przeprowadzenia zabiegów ratujących życie — Przewóz ubezpieczonego do szpitala w państwie trzecim — Znaczenie druków E 111 i E 112)	5
2005/C 132/11	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-157/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 68/360/EWG, 73/148/EWG, 90/365/EWG i 64/221/EWG — Prawo pobytu — Dokument pobytowy — Obywatel państwa trzeciego będący członkiem rodziny obywatela wspólnotowego — Termin wydania dokumentu pobytowego)	6
2005/C 132/12	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 marca 2005 r. w sprawie C-160/03 Królestwo Hiszpanii przeciwko Eurojustowi (Skarga o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE — Skarga wniesiona przez Państwo Członkowskie na ogłoszenia o naborze wydane przez Eurojust na stanowiska pracowników tymczasowych — Brak właściwości Trybunału — Niedopuszczalność)	7
2005/C 132/13	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie C-170/03 (wniosek Hoge Raad der Nederlanden o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Staatssecretaris van Financiën przeciwko J.H.M. Feronowi (Rozporządzenie (EWG) nr 918/83 — Zwolnienia celne — Pojęcie „mienia osobistego” oraz „posiadania” — Pojazd samochodowy oddany do dyspozycji osoby przez jej pracodawcę)	7
2005/C 132/14	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 marca 2005 r. w sprawie C-209/03 Dany Bidar przeciwko London Borough of Ealing (Obywatelstwo Unii — Artykuły 12 WE i 18 WE — Pomoc przyznawana studentom w formie dofinansowywanej pożyczki — Przepis ograniczający przyznawanie tego typu pożyczki do studentów mających miejsce zamieszkania na terenie kraju)	8

2005/C 132/15	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie C-228/03 (wniosek Korkein oikeus o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy przeciwko LA-Laboratories Ltd Oy (Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Art. 6 ust. 1 lit. c) — Ograniczenia ochrony przyznanej przez znak towarowy — Używanie znaku towarowego przez stronę trzecią gdy jest to niezbędne dla wskazania przeznaczenia towaru lub usługi)	8
2005/C 132/16	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie C-265/03 Igor Simutenkov przeciwko Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol (wniosek Audiencia Nacional o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Umowa o partnerstwie Wspólnoty-Rosja — Artykuł 23 ust. 1 — Skutek bezpośredni — Warunki zatrudnienia — Zasada niedyskryminacji — Piłka nożna — Ograniczenie liczby zawodników profesjonalnych będących obywatelami państw trzecich, którzy mogą być wystawieni w składzie jednej drużyny w zawodach krajowych)	9
2005/C 132/17	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-335/03 Republika Portugalska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (EFOGR — Premia wołowa — Kontrole — Reprezentatywność próbek — Zastosowanie wyników kontroli do lat poprzednich — Uzasadnienie)	10
2005/C 132/18	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie C-467/03 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Finanzgericht München): Ikegami Electronics (Europe) GmbH przeciwko Oberfinanzdirektion Nürnberg (Wspólna taryfa celna — Pozytcje taryfowe — Klasyfikacja cyfrowego urządzenia do rejestracji obrazu — Klasyfikacja w Nomenklaturze Scalonej)	10
2005/C 132/19	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 10 marca 2005 r. w sprawie C-469/03 Filomeno Mario Miraglia (wniosek Tribunale di Bologna o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen — Zasada ne bis in idem — Zakres stosowania — Decyzja organów sądowych Państwa Członkowskiego o odstąpieniu od ścigania karnego prowadzonego przeciwko danej osobie wyłącznie z powodu wszczęcia analogicznego postępowania w innym Państwie Członkowskim)	10
2005/C 132/20	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie C-109/04 (wniosek Bundesverwaltungsgericht o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Karl Robert Kranemann przeciwko Land Nordrhein-Westfalen (Art. 48 Traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 39 WE) — Swoboda przepływu pracowników — Urzędnik służby cywilnej odbywający praktykę przygotowawczą — Praktyka odbyta w innym Państwie Członkowskim — Zwrot kosztów podróży ograniczony do części podróży odbytej na terytorium państwowym)	11
2005/C 132/21	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie C-128/04 (wniosek rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): postępowanie karne przeciwko Annic Andréa Raemdonck, Raemdonck-Janssens BVBA (Transport drogowy — Przepisy socjalne — Rozporządzenie (EWG) nr 3821/85 — Obowiązek instalacji i używania tachografu — Rozporządzenie (EWG) nr 3820/85 — Wyjątek na rzecz pojazdów przewożących materiały i urządzenia)	11
2005/C 132/22	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-243/04 P Zoé Gaki-Kakouri przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Uposażenie i świadczenia na rzecz członków i byłych członków Trybunału — Uprawnienia rozwiedzionej małżonki byłego członka Trybunału po jego śmierci)	12
2005/C 132/23	Sprawa C-103/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof z dnia 2 lutego 2005 r. w sprawie Reisch Montage AG przeciwko Kiesel Baumaschinen Handels GmbH	12

2005/C 132/24	Sprawa C-109/05: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii	12
2005/C 132/25	Sprawa C-119/05: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Consiglio di Stato (szósta izba), wydanym dnia 22 października 2004 r. w sprawie Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato przeciwko Lucchini Siderurgica Spa	13
2005/C 132/26	Sprawa C-126/05: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	13
2005/C 132/27	Sprawa C-131/05: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	14
2005/C 132/28	Sprawa C-132/05: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	15
2005/C 132/29	Sprawa C-135/05: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej.	15
2005/C 132/30	Sprawa C-137/05: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2005 r. przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej	16
2005/C 132/31	Sprawa C-145/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation (Belgia) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie Levi Strauss & C ^o przeciwko Casucci Spa	17
2005/C 132/32	Sprawa C-149/05: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony wyrokiem Cour d'appel de Paris, wydanym w dniu 23 marca 2005 r., w sprawie Harold Price przeciwko Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques	17
2005/C 132/33	Sprawa C-152/05: Streszczenie skargi wniesionej w dniu 5 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	18
2005/C 132/34	Sprawa C-156/05: Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	18
2005/C 132/35	Sprawa C-159/05: Skarga wniesiona dnia 6 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	19
2005/C 132/36	Sprawa C-161/05: Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	19
2005/C 132/37	Sprawa C-163/05: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	20
2005/C 132/38	Sprawa C-165/05: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	20
2005/C 132/39	Sprawa C-172/05 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie T-137/03 O. Mancini przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez O. Manciniego w dniu 15 kwietnia 2005 r.	21

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

2005/C 132/40	Wyrok sądu pierwszej instancji z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie T-192/98, Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton) przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Dumping — Nieprzyjęcie przez Radę przedstawionej przez Komisję propozycji rozporządzenia w sprawie nałożenia ostatecznego cła antidumpingowego — Brak zwykłej większości niezbędnej dla przyjęcia rozporządzenia — Obowiązek uzasadnienia)	22
2005/C 132/41	Wyrok sądu pierwszej instancji z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie T-195/98, Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG i in. przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Dumping — Nieprzyjęcie przez Radę przedstawionej przez Komisję propozycji rozporządzenia w sprawie nałożenia ostatecznego cła antidumpingowego — Brak zwykłej większości niezbędnej dla przyjęcia rozporządzenia — Obowiązek uzasadnienia)	22
2005/C 132/42	Wyrok sądu pierwszej instancji z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie T-177/00, Koninklijke Philips Electronics NV przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Dumping — Nieprzyjęcie przez Radę przedstawionego przez Komisję projektu rozporządzenia ustanawiającego ostateczne cło antidumpingowe — Brak zwykłej większości niezbędnej do przyjęcia rozporządzenia — Obowiązek uzasadnienia)	23
2005/C 132/43	Wyrok sądu pierwszej instancji z dnia 15 marca 2005 r. w sprawie T-29/02, Global Electronic Finance Management (GEF) SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Klauzula arbitrażowa — Niewykonanie umowy — Żądanie wzajemne)	24
2005/C 132/44	Wyrok sądu pierwszej instancji z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie T-283/02, EnBW Kernkraft GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Program TACIS — Usługi wykonane w związku z elektrownią jądrową na Ukrainie — Brak wynagrodzenia — Właściwość Sądu — Skarga o odszkodowanie — Odpowiedzialność pozaumowna)	24
2005/C 132/45	Wyrok sądu pierwszej instancji z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie T-112/03, L'Oréal SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego znaku towarowego FLEXI AIR — Wcześniejszy znak towarowy FLEX — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Wniosek o przedstawienie dowodu rzeczywistego używania — Art. 8 ust. 1 lit. b), art. 8 ust. 2 lit. a) ii) oraz art. 43 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94)	25
2005/C 132/46	Wyrok sądu pierwszej instancji z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie T-160/03 AFCon Management Consultants i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Program Tacis — Przetarg — Nieprawidłowości w procedurze udzielania zamówień — Skarga odszkodowawcza)	25
2005/C 132/47	Wyrok sądu pierwszej instancji z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie T-285/03 Agraz, SA i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków przetworów owocowych i warzywnych — Pomoc produkcyjna w odniesieniu do przetworów z pomidorów — Metoda obliczania kwoty — Rok gospodarczy 2000/2001)	26
2005/C 132/48	Wyrok sądu pierwszej instancji z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie T-329/03: Fabio Andrés Ricci przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Służba publiczna — Konkurs — Warunek dopuszczenia — Doświadczenie zawodowe — Decyzje komisji konkursowej — Charakter kontroli wykonywanej przez organ powołujący — Ocena doświadczenia — Ochrona uzasadnionych oczekiwań)	27

2005/C 132/49	Wyrok sądu pierwszej instancji z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie T-362/03 Antonio Milano przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Służba Publiczna — Rekrutacja — Konkurs — Niedopuszczenie do konkursu — Skarga o uchylenie oraz o odszkodowanie)	27
2005/C 132/50	Postanowienie sądu pierwszej instancji z dnia 16 lutego 2005 r. w sprawie T-142/03 Fost Plus VZW przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga wniesiona przez osobę prawną — Decyzja dotycząca jej indywidualnie — Decyzja 2003/82/WE — Wielkości docelowe dla odzysku i recyklingu materiałów i odpadów opakowaniowych — Dyrektywa 94/62/WE — Niedopuszczalność)	28
2005/C 132/51	Postanowienie sądu pierwszej instancji z dnia 19 stycznia 2005 r. w sprawie T-372/03, Yves Mahieu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzędnicy — Termin do wniesienia skargi i odwołania — Dorozumiane odrzucenie skargi — Niedopuszczalność)	28
2005/C 132/52	Postanowienie sądu pierwszej instancji z dnia 14 lutego 2005 r. w sprawie T-81/04 Bouygues SA i Bouygues Telecom przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Pomoc państwa — Telefonía komórkowa — Wniosek o stwierdzenie naruszenia reguł konkurencji — Skarga na bezczynność — Zajęcie stanowiska przez Komisję stanowiące koniec bezczynności — Umorzenie postępowania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Pismo w odpowiedzi na wniosek o stwierdzenie naruszenia reguł konkurencji — Niedopuszczalność)	29
2005/C 132/53	Postanowienie prezesa sądu pierwszej instancji z dnia 10 lutego 2005 r. w sprawie T-291/04 R Enviro Tech Europe Ltd oraz Enviro Tech International, Inc. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Środki tymczasowe — Dyrektywa nr 67/548/EWG oraz dyrektywa nr 2004/73/WE)	29
2005/C 132/54	Sprawa T-103/05: Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2005 r. przez P przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	30
2005/C 132/55	Sprawa T-124/05: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2005 r. przez Davida Tasa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	30
2005/C 132/56	Sprawa T-126/05: Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2005 r. przez Sandrine Corvoisier i in. przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu	31
2005/C 132/57	Sprawa T-130/05: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2005 r. przez Dominique'a Albert-Bousqueta i 142 innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	31
2005/C 132/58	Sprawa T-131/05: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Carlosa Andrésa i innych przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu	32
2005/C 132/59	Sprawa T-134/05: Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2005 r. przez Królestwo Belgii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	33
2005/C 132/60	Sprawa T-135/05: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2005 r. przez Franca Campoliego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	33
2005/C 132/61	Sprawa T-136/05: Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2005 r. przez EARL Salvat Père Fils i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	34
2005/C 132/62	Sprawa T-137/05: Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2005 r. przez Gruppo LA PERLA S.p.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)	34

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść (ciąg dalszy)	Strona
2005/C 132/63	Sprawa T-139/05: Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2005 r. przez Charlotte Becker i in. przeciwko Parlamentowi Europejskiemu	35
2005/C 132/64	Sprawa T-140/05: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2005 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	36
2005/C 132/65	Sprawa T-144/05: Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2005 r. przez Pabla Muñiza przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	36
<hr/>		
II <i>Akty przygotowawcze</i>		
.....		
<hr/>		
III <i>Powiadomienia</i>		
2005/C 132/66	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 115 z 14.5.2005.	38

I

(Informacje)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-460/01: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 i 2454/93 — Wspólnotowy tranzyt zewnętrzny — Organy celne — Procedury dotyczące poboru należności przywozowych — Terminy — Uchybienie — Środki własne Wspólnot — Udostępnienie — Termin — Uchybienie — Odsetki za opóźnienie — Dane Państwo Członkowskie — Brak zapłaty)

(2005/C 132/01)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-460/01, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 28 listopada 2001 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: G. Wilms i H. M. H. Speyart) przeciwko **Królestwu Niderlandów** (pełnomocnik: H. G. Sevenster), Trybunał (druga izba) w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Schintgen i J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Pomiędzy dniem 1 stycznia 1991 r. a dniem 31 grudnia 1995 r. Królestwo Niderlandów,

— nie podejmując kroków w celu zaksięgowania długu celnego oraz innych należności i w celu powiadomienia o tej kwocie dłużnika najpóźniej w trzy dni po terminie określonym odpowiednio w art. 3 ust. 3 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1854/89 z dnia 14 czerwca 1989 r. dotyczącego zaksięgowania i warunków zapłaty kwot należności przywozowych lub wywozowych wynikających z długu celnego oraz

art. 218 ust. 3 i art. 221 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny lub terminie późniejszym wynikającym z zastosowania rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określającego zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów, gdy w terminie trzech miesięcy od daty przekazania przez urząd wyjścia powiadomienia, że przesyłka nie została przedstawiona na czas w urzędzie przeznaczenia, główny zobowiązany z operacji wspólnotowego tranzytu zewnętrznego nie dostarczył dowodu prawidłowości realizacji danej operacji tranzytu,

— nie udostępniając Komisji w stosownym czasie odpowiednich środków własnych oraz

— odmawiając zapłaty odpowiednich odsetek za opóźnienie,

uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy 11 a ust. 2 akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1062/87 z dnia 27 marca 1987 r. w sprawie przepisów w celu wykonania procedury tranzytu wspólnotowego i niektórych uproszczeń tej procedury, art. 49 ust. 2 zdanie trzecie rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1214/92 z dnia 21 kwietnia 1992 r. w sprawie przepisów w celu wykonania procedury tranzytu wspólnotowego oraz niektórych uproszczeń tej procedury oraz art. 379 ust. 2 zdanie trzecie rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, jak również na podstawie art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot.

2) Królestwo Niderlandów zostaje obciążone kosztami.

(¹) Dz.U. C 84 z 06.04.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-104/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 i 2454/93 — Wspólnotowy tranzyt zewnętrzny — Organy celne — Procedury dotyczące poboru należności przywzowowych — Terminy — Uchybienie — Środki własne Wspólnot — Udostępnienie — Termin — Uchybienie — Odsetki za opóźnienie — Dane Państwo Członkowskie — Brak zapłaty)

(2005/C 132/02)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-104/02, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 20 marca 2002 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: G. Wilms) przeciwko **Republice Federalnej Niemiec** (pełnomocnicy: W.-D. Plessing, R. Stüwe oraz D. Sellner) popieranej przez Królestwo Belgii (pełnomocnik: A. Snoecx), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Schintgen i J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Udostępniając z opóźnieniem środki własne Wspólnocie, Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 49 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1214/92 z dnia 21 kwietnia 1992 r. w sprawie przepisów w celu wykonania procedury tranzytu wspólnotowego i niektórych uproszczeń tej procedury oraz z art. 379 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny w związku z art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG, Euroatom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euroatom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot.
2. W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
3. Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami.
4. Królestwo Belgii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 131 z 01.06.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie C-437/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rybołówstwo — Rozporządzenia (EWG) nr 3760/92 i 2847/93 — Ochrona i zarządzanie zasobami — Środki nadzorowania działalności połowowej)

(2005/C 132/03)

(Język postępowania: fiński)

W sprawie C-437/02, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: T. van Rijn i M. Huttunen) przeciwko **Republice Finlandii** (pełnomocnicy: T. Pynnä i E. Kourula), Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, A. Borg Barthet, A. La Pergola, J.-P. Puissochet (sprawozdawca) i A. Ó Caoimh, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Ponieważ w latach 1995 i 1996:

- nie przyjęła ona szczegółowych zasad dotyczących wykorzystania przyznanych jej kwot połowowych oraz nie przeprowadziła inspekcji i nadzoru wymaganego przez obowiązujące rozporządzenia wspólnotowe,
- w odpowiednim terminie nie zakazała przejściowo połowów, aby uniknąć wyczerpania kwot połowowych,
- nie przyjęła środków administracyjnych lub karnych, które była zobowiązana zastosować w stosunku do kapitanów statków, które naruszyły rozporządzenie dotyczące wspólnej polityki rybołówstwa lub w stosunku do wszystkich innych osób odpowiedzialnych za takie naruszenie,

Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 9 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3760/92 z dnia 20 grudnia 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy system rybołówstwa i akwakultury oraz art. 2 i 21 ust. 1 i 2 oraz art. 31 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa.

2) Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 8.2.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-468/02: Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich⁽¹⁾

(EFOGR — Wyłączenie niektórych wydatków — Składowanie oliwy z oliwek w magazynach publicznych — Sektor upraw roślinnych)

(2005/C 132/04)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-468/02, **Królestwo Hiszpanii** (pełnomocnik: L. Fraguas Gadea) przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: S. Pardo Quintillán), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 31 grudnia 2002 r., Trybunał (trzecia izba) w składzie: A. Rosas (sprawozdawca), prezes izby, R. Schintgen oraz N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Skarga zostaje oddalona.
2. Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 8.3.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-6/03 Deponiezweckverband Eiterköpfe przeciwko Land Rheinland-Pfalz⁽¹⁾ (wniosek Verwaltungsgericht Koblenz o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Środowisko naturalne — Składowanie odpadów — Dyrektywa 1999/31 — Krajowy akt prawny przewidujący bardziej restrykcyjne normy — Zgodność)

(2005/C 132/05)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-6/03 mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgericht Koblenz (Niemcy), postanowieniem z dnia 4 grudnia 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 8 stycznia 2003 r., w postępowaniu: Deponiezweckverband Eiterköpfe przeciwko Land Rheinland-Pfalz, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), M. Ilešić i E.

Levits, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: K. Sztranc, administrator, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Artykuł 5 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów nie sprzeciwia się środkowi prawa krajowego, który:

- ustanawia bardziej rygorystyczne limity dla przyjęcia na składowiska odpadów ulegających biodegradacji niż te przewidziane w dyrektywie, nawet jeśli limity te zostaną tak zastrzone, że zobowiązują do dokonania obróbki mechaniczno-biologicznej lub spalania takich odpadów przed ich składowaniem,
- ustanawia krótsze niż dyrektywa terminy dla zmniejszenia ilości składowanych odpadów,
- podlega stosowaniu nie tylko do odpadów ulegających biodegradacji, ale również do substancji organicznych nieulegających biodegradacji oraz
- podlega stosowaniu nie tylko do odpadów komunalnych, ale również do odpadów, które mogą być usuwane jako odpady komunalne.

- 2) O ile inne postanowienia Traktatu nie znajdują zastosowania, wspólnotowa zasada proporcjonalności nie stosuje się w odniesieniu do bardziej rygorystycznych krajowych środków ochronnych przyjętych na podstawie art. 176 WE i wykraczających poza wymogi minimalne przewidziane w dyrektywie wspólnotowej w dziedzinie środowiska naturalnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 26.4.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 12 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-61/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Traktat EWEA — Zakres obowiązywania — Obiekty wojskowe — Ochrona zdrowia i bezpieczeństwo — Demontaż reaktora atomowego — Składowanie odpadów radioaktywnych)

(2005/C 132/06)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-61/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 141 EWEA, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 14 lutego

2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnicy: L. Ström i X. Lewis) przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, (pełnomocnicy: P. Ormond i C. Jackson, wspierane przez D. Wyatta, QC i R. Plendera, oraz S. Tromansa) popieranemu przez Republikę Francuską, (pełnomocnicy: R. Abraham, G. de Bergues i E. Puisais), Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta i A. Borg Barthet, prezesi izb, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, P. Kūris, E. Juhász, G. Arestis i M. Ilesič, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 12 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Skarga zostaje oddalona.
2. Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami.
3. Republika Francuska ponosi koszty własne.

(¹) Dz.U. C 101 z 26.04.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie C-91/03: Królestwo Hiszpanii przeciwko Radzie Unii Europejskiej (¹)

(Ochrona i eksploatacja zasobów rybołówstwa — Rozporządzenie (WE) nr 2371/2002)

(2005/C 132/07)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-91/03, **Królestwo Hiszpanii** (pełnomocnik: N. Díaz Abad) przeciwko **Radzie Unii Europejskiej** (pełnomocnicy: J. Carbery, F. Florindo Gijón oraz M. Balta) popieranej przez **Komisję Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy T. van Rijn i S. Pardo Quintillàn) oraz **Republikę Francuską** (pełnomocnicy: G. de Bergues oraz A. Colomb), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 28 lutego 2003 r., Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, R. Schintgen, P. Kūris (sprawozdawca) oraz J. Klučka, sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: K. Sztranc, administrator, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Hiszpanii ponosi własne koszty, a także koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Republika Francuska i Komisja Wspólnot Europejskich ponoszą własne koszty.

(¹) Dz.U. C 135 z 7.6.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-110/03 Królestwo Belgii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (WE) nr 2204/2002 — Horyzontalna pomoc państwa — Pomoc w zakresie zatrudnienia — Pewność prawa — Subsydiarność — Proporcjonalność — Spójność działań wspólnotowych — Zakaz dyskryminacji — Rozporządzenie (WE) nr 994/98 — Zarzut niezgodności z prawem)

(2005/C 132/08)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-110/03 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną do Trybunału w dniu 10 marca 2003 r., Królestwo Belgii (pełnomocnicy: początkowo A. Snoecx, następnie E. Dominkovits, wspierane przez adwokatów D. Waelbroeckę oraz D. Brinckmana) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: G. Rozet), popieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnik: K. Manji), Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet, J. Malenovský (sprawozdawca) i U. Löhmus, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Skarga zostaje oddalona.
2. Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 112 z 10.5.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawach połączonych C-128/03 i C-129/03 (wniosek **Consiglio di Stato** o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): **AEM SpA (C-128/03)**, **AEM Torino SpA (C-129/03)** przeciwko **Autorità per l'energia elettrica e per il gas i in.** ⁽¹⁾

(Rynek wewnętrzny energii elektrycznej — Podwyższona opłata za dostęp do krajowej sieci przesyłowej energii elektrycznej i korzystanie z niej — Pomoc państwa — Dyrektywa 96/92/WE — Dostęp do sieci — Zasada niedyskryminacji)

(2005/C 132/09)

(Język postępowania: włoski)

W sprawach połączonych C-128/03 i C-129/03, mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez **Consiglio di Stato** (Włochy) postanowieniami z dnia 14 stycznia 2003 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 24 marca 2003 r., w postępowaniach **AEM SpA (C-128/03)**, **AEM Torino SpA (C-129/03)** przeciwko **Autorità per l'energia elettrica e per il gas i in.**, przy udziale **ENEL Produzione SpA**, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, A. Borg Barthet, S. von Bahr (sprawozdawca), J. Malenovský i U. Lohmus, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Środek tego rodzaju, jak będący przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, nakładający przejściowo podwyższoną opłatę za dostęp do krajowej sieci przesyłowej i korzystanie z niej wyłącznie na przedsiębiorstwa prowadzące działalność w zakresie wytwarzania i dystrybucji energii elektrycznej pochodzącej z instalacji wodnych i geotermicznych w celu wyrównania korzyści odniesionych przez nie w okresie przejściowym, spowodowanych liberalizacją rynku energii elektrycznej wskutek transpozycji dyrektywy 96/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej, stanowi zróżnicowanie przedsiębiorstw pod względem obciążeń wynikające z rodzaju oraz struktury systemu spornych obciążeń. Zróżnicowanie to nie stanowi zatem samo w sobie pomocy państwa w rozumieniu art. 87 WE.

Jednakże ocena pomocy nie może mieć miejsca w oderwaniu od skutków wywołanych przez sposób jej finansowania. Jeżeli w sytuacji tego rodzaju, jak w postępowaniu przed sądem krajowym, istnieje konieczny związek między przeznaczeniem podwyższonej opłaty za dostęp do krajowej sieci przesyłowej i korzystanie z niej a krajowym systemem pomocy, w tym znaczeniu, że środki uzyskane z podwyższonej opłaty są obowiązkowo przeznaczane na finansowanie pomocy, wspomniana opłata stanowi integralny składnik tego systemu i powinna być oceniana wraz z nim.

2) Zasada dostępu do krajowej sieci przesyłowej energii elektrycznej sieci bez dyskryminacji, przyjęta w dyrektywie 96/92, nie stoi na

przeszkodzie przyjęciu przez Państwo Członkowskie środka o charakterze przejściowym tego rodzaju, jak będący przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, nakładającego podwyższoną opłatę za dostęp do sieci i korzystanie z niej tylko na niektóre przedsiębiorstwa energetyczne prowadzące działalność w zakresie wytwarzania i dystrybucji energii w celu wyrównania korzyści odniesionych przez nie w okresie przejściowym wskutek zmiany przepisów w następstwie liberalizacji rynku energii, wynikającej z transpozycji wspomnianej dyrektywy. Jednak sąd krajowy musi upewnić się, że podwyższona opłata nie wykracza ponad poziom niezbędny do wyrównania wspomnianych korzyści.

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 21.06.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 12 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-145/03 spadkobiercy **Anette Keller** przeciwko **Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)** i in. ⁽¹⁾ (wniosek **Juzgado de lo Social nr 20 de Madrid**. o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Zabezpieczenie społeczne — Art. 3 i 22 rozporządzenia nr 1408/71 — Art. 22 rozporządzenia nr 574/72 — Hospitalizacja w Państwie Członkowskim innym niż właściwe Państwo Członkowskie — Nagła konieczność przeprowadzenia zabiegów ratujących życie — Przewóz ubezpieczonego do szpitala w państwie trzecim — Znaczenie druków E 111 i E 112)

(2005/C 132/10)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-145/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez **Juzgado de lo Social nr 20 de Madrid** (Hiszpania) postanowieniem z dnia 6 listopada 2001 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 31 marca 2003 r. w postępowaniu: **spadkobiercy Anette Keller** przeciwko **Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)**, **Instituto Nacional de Gestión Sanitaria (Ingesa)**, Trybunał (wielka izba) w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts (sprawozdawca) i A. Borg Barthet, prezesa izb, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, E. Juhász, G. Arestis i M. Ilesič, sędziowie; rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 12 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Art. 22 ust. 1 lit. a) (i) i lit. c) (i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz art. 22 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71, zmienionych i uaktualnionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2001/83 z dnia 3 czerwca 1983 r., należy rozumieć w ten sposób, że instytucja właściwa, która poprzez wydanie druku E 111 lub E 112 wyraziła zgodę na to, aby jednemu z jej ubezpieczonych z tytułu zabezpieczenia społecznego świadczone zabiegi medyczne w Państwie Członkowskim innym niż właściwe Państwo Członkowskie jest związana rozpoznaniem i zaleceniami dotyczącymi nagłej konieczności przeprowadzenia zabiegów ratujących życie, dokonanymi w okresie ważności druku przez lekarzy instytucji Państwa Członkowskiego miejsca pobytu, jak również podjętą w tym samym okresie, na podstawie tego rozpoznania i zaleceń oraz aktualnego stanu wiedzy medycznej decyzją tych lekarzy o przewiezieniu zainteresowanego do szpitala położonego w innym państwie, nawet jeśli jest to państwo trzecie. Jednak w takiej sytuacji, zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. a) (i) i lit. c) (i) rozporządzenia nr 1408/71 prawo ubezpieczonego do świadczeń rzeczowych udzielanych na rachunek instytucji właściwej jest uzależnione od tego, czy zgodnie z ustawodawstwem stosowanym przez instytucję Państwa Członkowskiego miejsca pobytu ma ona obowiązek udzielenia osobie, która jest w niej ubezpieczona, świadczeń rzeczowych odpowiadających takim zabiegom.

W takich okolicznościach instytucja właściwa nie ma prawa ani do domagania się od zainteresowanego powrotu do właściwego Państwa Członkowskiego w celu poddania się kontroli medycznej, ani do poddania go takiej kontroli w Państwie Członkowskim miejsca pobytu, ani do zatwierdzania przez siebie rozpoznania, zaleceń i decyzji, o których mowa wyżej.

2) W przypadku, gdy lekarze instytucji Państwa Członkowskiego miejsca pobytu zdecydowali się, w celu ratowania życia i w świetle aktualnej wiedzy medycznej, na przewiezienie ubezpieczonego do szpitala położonego na terytorium państwa trzeciego, art. 22 ust. 1 lit. a) (i) i lit. c) (i) rozporządzenia nr 1408/71 należy rozumieć w ten sposób, że koszty zabiegów wykonanych w tym ostatnim państwie powinny być pokrywane przez tę instytucję zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem, na takich samych warunkach, do których są uprawnieni ubezpieczeni podlegający ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego. Co się tyczy zabiegów znajdujących się wśród świadczeń przewidzianych przez ustawodawstwo właściwego Państwa Członkowskiego, instytucja właściwa powinna następnie ponieść koszty tak udzielonych świadczeń, zwracając je instytucji Państwa Członkowskiego miejsca pobytu na warunkach przewidzianych w art. 36 rozporządzenia nr 1408/71.

W przypadku gdy koszt zabiegów przeprowadzonych w państwie trzecim nie został pokryty przez instytucję Państwa Członkowskiego miejsca pobytu, lecz zostanie ustalone, że osoba zainteresowana była uprawniona do uzyskania zwrotu takich kosztów i że zabiegi te znajdują się wśród świadczeń przewidzianych przez ustawodawstwo właściwego Państwa Członkowskiego, na instytucji właściwej spoczywa ciężar bezpośredniego zwrotu tej osobie lub jej

następcom prawnym kosztów tych zabiegów, tak aby zagwarantować pokrycie kosztów w takim zakresie, jaki przysługiwałby jej na podstawie art. 22 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71.

(¹) Dz.U. C 146 z 21.06.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-157/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 68/360/EWG, 73/148/EWG, 90/365/EWG i 64/221/EWG — Prawo pobytu — Dokument pobytowy — Obywatel państwa trzeciego będący członkiem rodziny obywatela wspólnotowego — Termin wydania dokumentu pobytowego)

(2005/C 132/11)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-157/03 **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: C. O'Reilly oraz L. Escobar Guerrero) przeciwko **Królestwu Hiszpanii** (pełnomocnik: N. Díaz Abad), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 7 kwietnia 2003 r., Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, J. Makarczyk (sprawozdawca), P. Kūris i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) — Nie dokonując prawidłowo transpozycji do wewnętrznego porządku prawnego dyrektywy Rady 68/360/EWG z dnia 15 października 1968 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w przemieszczaniu się i pobycie pracowników Państw Członkowskich i ich rodzin we Wspólnocie, dyrektywy Rady 73/148/EWG z dnia 21 maja 1973 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w zakresie przemieszczania się i pobytu obywateli Państw Członkowskich w obrębie Wspólnoty, które dotyczą przedsiębiorczości i świadczenia usług oraz dyrektywy Rady 90/365/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie prawa pobytu pracowników i osób prowadzących działalność na własny rachunek, które zakończyły działalność zawodową, a w szczególności uzależniając wydanie dokumentu pobytowego obywatelom państwa trzeciego będącym członkami rodziny obywatela wspólnotowego korzystającego z prawa do swobodnego przemieszczania się od obowiązku uzyskania wizego pobytowego, oraz

— nie wydając dokumentu pobytowego tak szybko, jak to jest możliwe, a w każdym razie nie później niż sześć miesięcy od daty złożenia wniosku o wydanie tego dokumentu, niezgodnie z przepisami dyrektywy Rady 64/221/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. w sprawie koordynacji specjalnych środków dotyczących przemieszczania się i pobytu cudzoziemców, uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego,

Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy tych dyrektyw.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami.

(¹) Dz.U. C 135 z 07.06.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 15 marca 2005 r.

w sprawie C-160/03 Królestwo Hiszpanii przeciwko Eurojustowi (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE — Skarga wniesiona przez Państwo Członkowskie na ogłoszenia o naborze wydane przez Eurojust na stanowiska pracowników tymczasowych — Brak właściwości Trybunału — Niedopuszczalność)

(2005/C 132/12)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-160/03 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 8 kwietnia 2003 r., **Królestwo Hiszpanii** (pełnomocnik: L. Fraguas Gadea) popierane przez **Republikę Finlandii** (pełnomocnik: T. Pynnä) przeciwko **Eurojustowi** (adwokaci: J. Rivas de Andrés i D. O'Keeffe), Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas (sprawozdawca) i A. Borg Barthet, prezesi izb, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, E. Juhász, G. Arestis, M. Ilešič i J. Malenovský, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 15 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Skarga jest niedopuszczalna.
2. Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami.
3. Republika Finlandii ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 146 z 21.06.2003 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie C-170/03 (wniosek Hoge Raad der Nederlanden o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): **Staatssecretaris van Financiën przeciwko J.H.M. Feronowi** (¹)

(Rozporządzenie (EWG) nr 918/83 — Zwolnienia celne — Pojęcie „mienia osobistego” oraz „posiadania” — Pojazd samochodowy oddany do dyspozycji osoby przez jej pracodawcę)

(2005/C 132/13)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-170/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 14 kwietnia 2003 r., w postępowaniu: **Staatssecretaris van Financiën** przeciwko **J. H. M. Feronowi**, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, K. Lenaerts, S. von Bahr (sprawozdawca) oraz K. Schiemann, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Samochód osobowy, taki jak będący przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, jest uważany za składnik mienia osobistego w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. c) rozporządzenia Rady (EWG) nr 918/83 z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych i może korzystać ze zwolnienia celnego w rozumieniu art. 2 i 3 tegoż rozporządzenia.

(¹) Dz.U. Dz 146 z 21.6.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 15 marca 2005 r.

w sprawie C-209/03 Dany Bidar przeciwko London Borough of Ealing ⁽¹⁾

(Obywatelstwo Unii — Artykuły 12 WE i 18 WE — Pomoc przyznawana studentom w formie dofinansowywanej pożyczki — Przepis ograniczający przyznawanie tego typu pożyczki do studentów mających miejsce zamieszkania na terenie kraju)

(2005/C 132/14)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-209/03, mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) postanowieniem z dnia 12 lutego 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 15 maja 2003 r., w postępowaniu: **The Queen**, na wniosek: **Dany Bidar**, przeciwko **London Borough of Ealing, Secretary of State for Education and Skills**, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts (sprawozdawca) i A. Borg Barthet, prezesi izb, J. P. Puissechet, R. Schintgen, N. Colneric, M. Ilešič, J. Malenovský, J. Klučka i U. Löhms, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 15 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Pomoc — czy to w formie dofinansowywanej pożyczki, czy też w formie stypendium — przyznana studentom przebywającym legalnie w przyjmującym Państwie Członkowskim i przeznaczona na pokrycie ich kosztów utrzymania jest dla potrzeb zakazu dyskryminacji ustanowionej w art. 12 akapit pierwszy WE objęta zakresem stosowania Traktatu.
- 2) Artykuł 12 akapit pierwszy WE należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie takiemu uregulowaniu krajowemu, które przyznaje studentom prawo do pomocy na pokrycie ich kosztów utrzymania jedynie wtedy, gdy są oni osiedleni w przyjmującym Państwie Członkowskim, wykluczając przy tym możliwość uzyskania przez będącego studentem obywatela innego Państwa Członkowskiego statusu osoby osiedlonej, nawet jeśli obywatel ten legalnie przebywa w przyjmującym Państwie Członkowskim, gdzie zdobył znaczną część swego średniego wykształcenia, przez co w sposób rzeczywisty związał się ze społeczeństwem tego Państwa Członkowskiego.

- 3) Nie ma podstaw do ograniczenia w czasie skutków niniejszego wyroku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 19.7.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie C-228/03 (wniosek Korkein oikeus o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): **The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy** przeciwko **LA-Laboratories Ltd Oy** ⁽¹⁾

(Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Art. 6 ust. 1 lit. c) — Ograniczenia ochrony przyznanej przez znak towarowy — Używanie znaku towarowego przez stronę trzecią gdy jest to niezbędne dla wskazania przeznaczenia towaru lub usługi)

(2005/C 132/15)

(Język postępowania: fiński)

W sprawie C-228/03 mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) postanowieniem z dnia 23 maja 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 26 maja 2003 r., w postępowaniu **The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy** przeciwko **LA-Laboratories Ltd Oy**, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, A. Borg Barthet, S. von Bahr, U. Löhms i A. Ó Caoimh (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Zgodność z prawem użycia znaku towarowego na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych uzależniona jest od tego, czy służy to wskazaniu przeznaczenia towaru.

Użycie przez stronę trzecią znaku towarowego, z którego nie jest ona uprawniona, jest niezbędne do wskazania przeznaczenia towaru sprzedawanego przez tę stronę trzecią, jeżeli stanowi to w praktyce jedyny sposób podania odbiorcom zrozumiałej i kompletnej informacji o jego przeznaczeniu, celem zachowania systemu niezakłóconej konkurencji na rynku tego towaru.

Do sądu odsyłającego należy zbadać, czy w okolicznościach sprawy przed tym sądem użycie znaku towarowego jest niezbędne, biorąc pod uwagę charakter kręgu odbiorców, dla których przeznaczony jest towar sprzedawany przez stronę trzecią.

Ponieważ art. 6 ust. 1 lit. c) dyrektywy 89/104 nie rozróżnia między możliwymi rodzajami przeznaczenia towarów przy ocenie zgodności z prawem użycia znaku towarowego, kryteria tej oceny w przypadku przeznaczenia towarów jako części zamiennych lub akcesoriów nie są więc inne, niż kryteria oceny w przypadku innych rodzajów możliwego przeznaczenia.

- 2) Warunek „uczciwego używania” w rozumieniu art. 6 ust. 1 lit. c) dyrektywy 89/104 stanowi w istocie wyraz obowiązku poszanowania słuszných interesów uprawnionego ze znaku towarowego.

Użycie znaku towarowego jest niezgodne z uczciwymi praktykami w handlu i przemyśle w szczególności, gdy:

- jest dokonywane w taki sposób, że może sprawiać wrażenie istnienia powiązań gospodarczych między stroną trzecią a uprawnionym ze znaku;
- narusza wartość znaku poprzez osiąganie nieuzasadnionych korzyści z jego charakteru odróżniającego albo renomy;
- prowadzi do dyskredytacji lub oczerniania znaku,
- strona trzecia przedstawia swój towar jako imitację lub replikę towaru oznaczonego znakiem.

Okoliczność, że strona trzecia używa znaku towarowego, do którego nie jest uprawniona celem wskazania przeznaczenia swojego towaru nie oznacza konieczności, że przedstawi swój towar jako będący takiej samej jakości lub mający podobną charakterystykę techniczną co towar oznaczony tym znakiem. Uzależnione jest to od okoliczności faktycznych konkretnej sprawy i do sądu krajowego należy ocena, czy w sprawie przed tym sądem ma to miejsce.

Ewentualne przedstawienie towaru sprzedawanego przez stronę trzecią jako dorównującego jakością lub mającego podobną charakterystykę techniczną co towar oznaczony użytym przez tę stronę trzecią znakiem towarowym jest okolicznością, którą sąd krajowy winien wziąć pod uwagę przy ocenie, czy znak użyty został w zgodzie z uczciwymi praktykami w handlu i przemyśle.

- 3) W sytuacji, gdy strona trzecia używająca znaku towarowego, do którego nie jest uprawniona, sprzedaje nie tylko części zamienne lub akcesoria, ale również sam towar, do którego części lub akcesoria te są przeznaczone, użycie znaku towarowego mieści się w zakresie stosowania art. 6 ust. 1 lit. c) dyrektywy 89/104, pod warunkiem, że użycie przez stronę trzecią znaku towarowego jest niezbędne do wskazania przeznaczenia sprzedawanego przez nią towaru i zgodne z uczciwymi praktykami w handlu i przemyśle.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 12 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-265/03 Igor Simutenkov przeciwko Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol ⁽¹⁾ (wniosek Audiencia Nacional o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Umowa o partnerstwie Wspólnoty-Rosja — Artykuł 23 ust. 1 — Skutek bezpośredni — Warunki zatrudnienia — Zasada niedyskryminacji — Piłka nożna — Ograniczenie liczby zawodników profesjonalnych będących obywatelami państw trzecich, którzy mogą być wystawieni w składzie jednej drużyny w zawodach krajowych)

(2005/C 132/16)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-265/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) postanowieniem z dnia 9 maja 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 17 czerwca 2003 r., w postępowaniu Igor Simutenkov przeciwko Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol, Trybunał (wielka izba) w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans i A. Rosas, prezesi izb, C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, J. Makarczyk, P. Kūris, M. Ilešič (sprawozdawca), U. Lohmus, E. Levits i A. Ó Caoimh, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 12 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Artykuł 23 ust. 1 Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Federacją Rosyjską, z drugiej strony, podpisanej w Korfu dnia 24 czerwca 1994 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnot decyzją Rady i Komisji 97/800/EWWiS, WE, Euratom z dnia 30 października 1997 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on stosowaniu wobec sportowca profesjonalnego posiadającego obywatelstwo rosyjskie, legalnie zatrudnionego przez klub mający siedzibę w Państwie Członkowskim, przepisu wydanego przez związek sportowy tego państwa, na podstawie którego kluby mogą wystawiać w zawodach organizowanych na szczeblu krajowym jedynie ograniczoną liczbę zawodników pochodzących z krajów trzecich, które nie są stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 19.07.2003.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 06.09.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-335/03 Republika Portugalska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾**(EFOGR — Premia wołowa — Kontrole — Reprezentatywność próbek — Zastosowanie wyników kontroli do lat poprzednich — Uzasadnienie)**

(2005/C 132/17)

(Język postępowania: portugalski)

W sprawie C-335/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 25 lipca 2003 r. przez Republikę Portugalską, (pełnomocnicy: L. Fernandes, wspierany przez adwokatów C. Botelho Moniza oraz E. Maia Cadetę) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: A. M. Alves Vieira oraz L. Visaggio, wspierani przez adwokatów N. Castro Marquesa oraz F. Costa Leitę), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), C. Gulmann, R. Schintgen i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: K. Sztanc, administrator, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z 4.10.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie C-467/03 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Finanzgericht München): Ikegami Electronics (Europe) GmbH przeciwko Oberfinanzdirektion Nürnberg ⁽¹⁾**(Wspólna taryfa celna — Pozycje taryfowe — Klasyfikacja cyfrowego urządzenia do rejestracji obrazu — Klasyfikacja w Nomenklaturze Scalonej)**

(2005/C 132/18)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-467/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie preju-

dycjalnym, złożony przez Finanzgericht München (Niemcy), postanowieniem z dnia 24 czerwca 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 6 listopada 2003 r. w postępowaniu **Ikegami Electronics (Europe) GmbH** przeciwko **Oberfinanzdirektion Nürnberg**, Trybunał (czwarta izba), w składzie: K. Lenaerts, prezes izby (sprawozdawca), J. N. Cunha Rodrigues i E. Levits, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: K. Sztanc, administrator, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Urządzenie, które zapisuje sygnały pochodzące z kamer i po skompresowaniu odtwarza je na ekranie w celach nadzoru wideo, spełnia specyficzne funkcje, inne niż przetwarzanie danych w rozumieniu uwagi 5 E do działu 84 Nomenklatury Scalonej Wspólnej Taryfy Celnej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, zmienionej przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 2031/2001 z dnia 6 sierpnia 2001 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 21 z 24.01.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 10 marca 2005 r.

w sprawie C-469/03 Filomeno Mario Miraglia (wniosek Tribunale di Bologna o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) ⁽¹⁾**(Art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen — Zasada ne bis in idem — Zakres stosowania — Decyzja organów sądowych Państwa Członkowskiego o odstąpieniu od ścigania karnego prowadzonego przeciwko danej osobie wyłącznie z powodu wszczęcia analogicznego postępowania w innym Państwie Członkowskim)**

(2005/C 132/19)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-469/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 35 UE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Tribunale di Bologna (Włochy), postanowieniem z dnia 22 września 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 10 listopada 2003 r., w postępowaniu karnym przeciwko **Filomenowi Mario Miraglii**, Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, R. Schintgen (sprawozdawca) i P. Kūris, sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 10 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Zasada *ne bis in idem*, zawarta w art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej dnia 19 czerwca 1990 r. w Schengen, nie znajduje zastosowania do decyzji organów sądowych danego Państwa Członkowskiego kończących postępowanie bez rozstrzygnięcia merytorycznego w następstwie decyzji prokuratora o zaniechaniu dalszego ścigania karnego wyłącznie z powodu uprzedniego wszczęcia postępowania karnego w innym Państwie Członkowskim przeciwko temu samemu podejrzanemu za ten sam czyn.

(¹) Dz.U. C 21 z 24.1.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie C-109/04 (wniosek Bundesverwaltungsgericht o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): **Karl Robert Kranemann przeciwko Land Nordrhein-Westfalen** (¹)

(Art. 48 Traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 39 WE) — Swoboda przepływu pracowników — Urzędnik służby cywilnej odbywający praktykę przygotowawczą — Praktyka odbyta w innym Państwie Członkowskim — Zwrot kosztów podróży ograniczony do części podróży odbytej na terytorium państwowym)

(2005/C 132/20)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-109/04, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy), postanowieniem z dnia 17 grudnia 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 2 marca 2004 r., w postępowaniu **Karl Robert Kranemann** przeciwko **Land Nordrhein-Westfalen**, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Lenaerts (sprawozdawca), N. Colneric, K. Schiemann i E. Levits, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Art. 48 Traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 39 WE) sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które przyznaje osobie, która wykonywała w ramach odbywanej praktyki przygotowawczej czynności w warunkach rzeczywistego i efektywnego zatrudnienia w innym Państwie Członkowskim niż państwo jej pochodzenia, prawo do zwrotu poniesionych przez nią kosztów podróży wyłącznie za część podróży odbytą na terytorium państwowym, podczas gdy zgodnie z

tym uregulowaniem zwrotowi podlegałyby całość kosztów podróży, gdyby taka praktyka została odbyta na terytorium krajowym.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.04.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie C-128/04 (wniosek rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): postępowanie karne przeciwko **Annic Andréa Raemdonck, Raemdonck-Janssens BVBA** (¹)

(Transport drogowy — Przepisy socjalne — Rozporządzenie (EWG) nr 3821/85 — Obowiązek instalacji i używania tachografu — Rozporządzenie (EWG) nr 3820/85 — Wyjątek na rzecz pojazdów przewożących materiały i urządzenia)

(2005/C 132/21)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-128/04 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde (Belgia) postanowieniem z dnia 19 stycznia 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 9 marca 2004 r., w postępowaniu karnym przeciwko **Annic Andréa Raemdonck, Raemdonck-Janssens BVBA**, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas (sprawozdawca), prezes izby, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, U. Löhms i A. Ó Caoimh, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Pojęcie „materiałów lub urządzeń”, o którym mowa w art. 13 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (EWG) nr 3820/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego należy interpretować w świetle szczególnego systemu wyjątków ustanowionego w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym w ten sposób, że nie dotyczy ono wyłącznie „narzędzi i urządzeń”, lecz obejmuje również przedmioty takie jak materiały budowlane czy też kable, niezbędne do wykonania prac, które wchodzą w podstawowy zakres czynności kierowcy danego pojazdu.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.04.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 14 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-243/04 P Zoé Gaki-Kakouri przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich⁽¹⁾**(Odwołanie — Uposażenie i świadczenia na rzecz członków i byłych członków Trybunału — Uprawnienia rozwiedzionej małżonki byłego członka Trybunału po jego śmierci)**

(2005/C 132/22)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-243/04 P mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 Statutu WE Trybunału Sprawiedliwości, które wpłynęło do Trybunału w dniu 9 czerwca 2004 r., wniesione przez Zoé Gaki-Kakouri zamieszkałą w Atenach (Grecja) (adwokat: H. Tagaras, w której drugą stroną był Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M. Schauss), Trybunał (trzecia izba) w składzie: A. Rosas (sprawozdawca), prezes izby, A. Borg Barthet, A. La Pergola, S. von Bahr i J. Malenovský, sędziowie; rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Odwołanie zostaje oddalone.
2. Zoé Gaki-Kakouri zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 24.07.2004

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof z dnia 2 lutego 2005 r. w sprawie Reisch Montage AG przeciwko Kiesel Baumaschinen Handels GmbH**(Sprawa C-103/05)**

(2005/C 132/23)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 2 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof (Austria) z dnia 2 lutego 2005 r. w sprawie Reisch Montage AG przeciwko Kiesel Baumaschinen Handels GmbH.

Oberster Gerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy skarżący może powołać się na art. 6 pkt 1) rozporządzenia (WE) nr 44/2001⁽¹⁾, jeżeli wnosi powództwo przeciwko osobie zamieszkałej w państwie, którego sąd jest właściwy do rozpoznania sprawy oraz przeciwko osobie zamieszkałej w innym Państwie Członkowskim, jednakże powództwo przeciwko osobie zamieszkałej w państwie, którego sąd jest właściwy do rozpoznania sprawy jest niedopuszczalne już w momencie jego wniesienia z powodu postępowania upadłościowego wszczętego w stosunku do jej majątku, które według prawa krajowego skutkuje niedopuszczalnością.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 012, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii**(Sprawa C-109/05)**

(2005/C 132/24)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 3 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Minasa Konstantinidisa i Bernharda Schimę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Komisja wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że ograniczając w § 5 ust. 1 Verordnung über die Abfallvermeidung, Sammlung und Behandlung von Altfahrzeugen (rozporządzenie w sprawie zapobiegania powstawaniu odpadów, zbierania i przetwarzania pojazdów wycofanych z eksploatacji) obowiązek nieodpłatnego zbierania
  - (1) do wycofanych z eksploatacji pojazdów tych marek, które zostały wprowadzone do obrotu przez istniejących producentów i importerów, oraz
  - (2) do pojazdów zarejestrowanych w Austrii,

Republika Austrii uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 5 dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji⁽¹⁾.

- 2) obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przepis rozporządzenia Republiki Austrii w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji stanowiący, że producenci lub importerzy są zobowiązani do zbierania wycofanych z eksploatacji pojazdów tej marki, którą wprowadzili do obrotu, o ile pojazdy te zostały zarejestrowane w Austrii, stanowi naruszenie art. 5 dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r.

Dyrektywa zobowiązuje Państwa Członkowskie do stworzenia takich systemów zbierania pojazdów, żeby zbierane były wszystkie pojazdy wycofane z eksploatacji niezależnie od ich marki oraz ustanawia wolny od opłat obowiązek zbierania pojazdów wycofanych z eksploatacji. Celów tych nie spełnia regulacja austriacka, ponieważ zawiera ona podwójne ograniczenie: ograniczenie obowiązku zbierania do marek, które dany producent lub importer wprowadził do obrotu i ograniczenie obowiązku zbierania do pojazdów zarejestrowanych w Austrii.

Komisja nie podziela stanowiska Republiki Austrii, że zróżnicowanie na podstawie rejestracji w kraju jest rzeczowo uzasadnione, ponieważ tylko w ten sposób można zapobiec obciążeniu w sposób silnie nieproporcjonalny poszczególnych producentów w wyniku obowiązku zbierania. Komisja podnosi natomiast, że jeżeli w praktyce okazałoby się, iż w wyniku nieodpłatnego zbierania nie zarejestrowanych w kraju pojazdów wycofanych z eksploatacji miałyby dojść do nieproporcjonalnego obciążenia poszczególnych producentów lub importerów względnie podmiotów zajmujących się zbieraniem, to należy to uwzględnić w ramach postępowania na podstawie art. 5 ust. 4 akapit 4 dyrektywy. Przepis ten przewiduje, że Komisja będzie regularnie monitorować wykonanie obowiązku nieodpłatnego zbierania, aby zapewnić, że nie powoduje to zakłóceń na rynku.

(¹) Dz.U. L 269, str. 34

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Consiglio di Stato (szósta izba), wydanym dnia 22 października 2004 r. w sprawie Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato przeciwko Lucchini Siderurgica Spa

(Sprawa C-119/05)

(2005/C 132/25)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 14 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Consiglio di

Stato (szósta izba), wydanym w dniu 22 października 2004 r. w sprawie Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato przeciwko Lucchini Siderurgica Spa.

Consiglio di Stato zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy dokonanie przez administrację krajową windykacji pomocy od podmiotu prywatnego — pomimo wydania przez sąd cywilny wyroku stwierdzającego bezwarunkowy obowiązek wypłaty rzeczowej pomocy — jest prawnie dopuszczalne i obligatoryjne w świetle zasady pierwszeństwa podlegających bezpośredniemu stosowaniu postanowień prawa wspólnotowego, którymi w niniejszej sprawie są postanowienia ogólnej decyzji EWWiS nr 3484 z 1985 r., decyzji Komisji z dnia 20 czerwca 1990 r. notyfikowanej w dniu 20 lipca 1990 r. oraz decyzji Komisji nr 5259 z dnia 20 września 1996 r. w sprawie windykacji pomocy, stanowiące podstawę prawną zaskarżonego w niniejszym postępowaniu środka w zakresie windykacji (tj. dekretu nr 20357 z dnia 20 września 1996 r. uchylającego dekret nr 17975 z dnia 8 marca 1996 r. i dekret nr 18337 z dnia 3 kwietnia 1996 r.)?
- 2) Czy też, w świetle ogólnie przyjętej zasady, że decyzje w przedmiocie windykacji pomocy podlegają prawu wspólnotowemu, podczas gdy ich wykonanie i związane z nim postępowanie windykacyjne — w razie braku przepisów wspólnotowych — podlega prawu krajowemu (zob. w zakresie tej zasady wyrok Trybunału Sprawiedliwości w połączonych sprawach 205 do 215/82 Deutsche Milchkontor przeciwko Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft), postępowanie w zakresie windykacji pomocy jest prawnie niedopuszczalne w świetle konkretnego orzeczenia sądu mającego powagę rzeczy osądzonej (art. 2909 Kodeksu cywilnego), które wywołuje skutki prawne między podmiotem prywatnym a administracją i zobowiązuje administrację do zastosowania się do niego?

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-126/05)

(2005/C 132/26)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez N. Yerrell, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych koniecznych do uzyskania zgodności z dyrektywą 2000/34/WE⁽¹⁾ z dnia 22 czerwca 2000 r. zmieniającą dyrektywę Rady 93/104/WE⁽²⁾ dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy, w celu objęcia sektorów i działalności wyłączeniem z tej dyrektywy lub nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy Traktatu WE;
- 2) obciążenie Zjednoczonego Królestwa kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 sierpnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 195 z 1.8.2000, str. 41.

⁽²⁾ Dz.U. L 307 z 13.12.1993, str. 18.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-131/05)

(2005/C 132/27)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Michaela Van Beeka, działającego w charakterze pełnomocnika, wspomaganego przez Frédéricą Louisa i Antonia Capobianca, avvocato, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że:

1. nie stosując się do obowiązków wynikających z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 79/409/EWG w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽¹⁾ oraz art. 12 ust. 2 i art. 13 ust. 1, w obu przypadkach w związku z art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady

92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽²⁾, Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tych dyrektyw;

2. obciążenie Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że:

— Zjednoczone Królestwo naruszyło art. 6 ust. 1 dyrektywy 79/409/EWG (dyrektywy ptasiej) poprzez ograniczenie ustanowionego w tym artykule zakazu dotyczącego sprzedaży, transportu w celu sprzedaży, przetrzymywania w celu sprzedaży oraz oferowania do sprzedaży dzikiego ptactwa, jedynie do gatunków występujących lub migrujących na teren Wielkiej Brytanii, ponieważ zakaz ten w sposób jasny odnosi się do wszystkich gatunków ptactwa występujących naturalnie w stanie dzikim na europejskim terytorium Państw Członkowskich, do którego stosuje się Traktat.

— Zjednoczone Królestwo naruszyło art. 12 ust. 2 dyrektywy 92/43/EWG (dyrektywy siedliskowej) poprzez ograniczenie ustanowionego w tym artykule zakazu dotyczącego przetrzymywania, transportu, sprzedaży lub wymiany oraz oferowania do sprzedaży lub wymiany gatunków zwierząt wymienionych w załączniku IV lit. a dyrektywy jedynie do gatunków mających swój naturalny zasięg w Wielkiej Brytanii. Wskutek tego ograniczenia lista gatunków zwierząt chronionych objęta regulacją Zjednoczonego Królestwa jest krótsza od listy zamieszczonej w załączniku IV do tej dyrektywy.

— Zjednoczone Królestwo naruszyło art. 13 ust. 1 dyrektywy siedliskowej poprzez ograniczenie ustanowionego w tym artykule zakazu dotyczącego handlu gatunkami roślin jedynie do gatunków „mających swój naturalny zasięg w jakimkolwiek regionie Wielkiej Brytanii, jak wymieniono w tabeli 4 [rozporządzenia z 1994 r.]”. Wskutek tego ograniczenia lista gatunków roślin chronionych ujęta w tabeli 4 jest krótsza od listy gatunków chronionych zamieszczonej w załączniku IV lit. b do dyrektywy siedliskowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 103 z 25.4.1979, str. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, str. 7

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-132/05)

(2005/C 132/28)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Eugenio De Marcha i Sabinę Grünheid, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992⁽¹⁾ poprzez formalną odmowę poddania karze na swym terytorium czynu polegającego na używaniu nazwy „Parmesan” przy znakowaniu produktów nie odpowiadających opisowi chronionej nazwy pochodzenia „Parmigiano Reggiano”, sprzyjając w ten sposób niezgodnemu z prawem zawłaszczeniu dobrego imienia autentycznego produktu, chronionego w całej Wspólnocie.
2. obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że wprowadzanie do obrotu na terytorium Niemiec sera pod nazwą „Parmesan”, który nie odpowiada opisowi chronionego oznaczenia pochodzenia „Parmigiano Reggiano”, stanowi naruszenie art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, które powinno być przez niemieckie władze ścigane z urzędu.

Ponieważ nazwa „Parmigiano Reggiano” jest od roku 1996 wpisana do „Rejestru chronionych nazw pochodzenia oraz chronionych oznaczeń geograficznych” jako chroniona nazwa pochodzenia i korzysta w związku z tym z ochrony na całym terenie Wspólnoty, to Państwa Członkowskie powinny chronić tą nazwę przed każdym niezgodnym z prawem zawłaszczeniem, imitacją lub aluzją, również wówczas, gdy podane jest prawdziwe pochodzenie produktu lub gdy chroniona nazwa jest przetłumaczona.

Komisja podnosi, że słowo „Parmesan” jest przejętym z francuskiego tłumaczeniem nazwy „Parmigiano Reggiano”. Zdaniem Komisji, słowa „Parmesan” i „Parmigiano Reggiano” są synonimami określającymi ser wytwarzany w przedmiotowym regionie pochodzenia we Włoszech, co dowodzi historia powstania chronionej nazwy oraz wzmianki w wielu encyklopediach pojawiające się od roku 1516 do dzisiaj. Na skutek rejestracji chronionego oznaczenia pochodzenia „Parmigiano

Reggiano”, nazwy geograficzne „Parmigiano” i „Reggiano” korzystają zarówno osobno, jak również w połączeniu z ochrony Wspólnoty.

Zdaniem Komisji, brak jest uzasadnionych powodów dla przyjęcia prezentowanego przez Republikę Federalną Niemiec twierdzenia, jakoby użyte samodzielnie wyrażenie „Parmigiano” było odbierane jako nazwa rodzajowa w rozumieniu art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2081/92, w przypadku której brak jest z punktu widzenia konsumenta związku z określonym regionem geograficznym.

Ponieważ w związku z powyższym, użycie nazwy „Parmesan” jest zastrzeżone wyłącznie dla producentów ograniczonego terytorialnie obszaru we Włoszech, którzy wytwarzają ten ser zgodnie z wiążącym opisem, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 2081/92 poprzez odmowę ścigania na terytorium Niemiec niezgodnego z prawem używania nazwy „Parmesan”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 208, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej.

(Sprawa C-135/05)

(2005/C 132/29)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 23 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Recchię i M. Konstantinidisa, członków Służby Prawnej Komisji, przeciwko Republice Włoskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując wszelkich niezbędnych środków, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy przepisów art. 4, art. 8 i art. 9 dyrektywy Rady 75/442/EWG⁽¹⁾ w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą 91/156/EWG⁽²⁾, przepisu art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 91/689/EWG⁽³⁾ w sprawie odpadów niebezpiecznych i przepisu art. 14 lit. a), b) i c) dyrektywy Rady 1999/31/WE⁽⁴⁾ w sprawie składowania odpadów;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie licznych dokumentów Komisja powzięła informację, że na terytorium włoskim znajduje się znaczna ilość nielegalnych składowisk odpadów, w niektórych przypadkach zawierających odpady niebezpieczne, prowadzonych bez kontroli władz publicznych.

Komisja twierdzi, że dopóki Republika Włoska toleruje istnienie takich składowisk, uchybia ona zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy przepisów art. 4, art. 8 i art. 9 dyrektywy Rady 75/442/EWG w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą 91/156/EWG oraz przepisu art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych.

Co się tyczy składowisk istniejących w dniu 16 lipca 2001 r. i objętych zezwoleniem bądź działających już w tym dniu, brak informacji w zakresie planów zagospodarowania składowisk, które podmioty zarządzające tymi składowiskami powinny były przedstawić do dnia 16 lipca 2002 r. prowadzi Komisję do uznania, że takie plany zagospodarowania nie istnieją, a odnośne środki w zakresie zezwoleń bądź ewentualnego zamknięcia składowisk nie spełniają wymogów określonych w dyrektywie.

Komisja stwierdza ponadto, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy przepisu art. 14 lit. a), b) i c) dyrektywy Rady 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów.

(¹) Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39

(²) Dz.U. L 78 z 26.3.1991, str. 32

(³) Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 20

(⁴) Dz.U. L 182 z 16.7.1999, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2005 r. przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-137/05)

(2005/C 132/30)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 24 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowanego przez C. Jackson, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez Państwa Członkowskie (¹);
2. orzeczenie, na podstawie art. 231 WE, że po stwierdzeniu nieważności powyższego rozporządzenia i do czasu uchwalenia nowych przepisów w tym przedmiocie, przepisy tego rozporządzenia pozostają w mocy w zakresie, w jakim nie wyłączają Zjednoczonego Królestwa z udziału w stosowaniu rozporządzenia;
3. obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zjednoczonemu Królestwu odmówiono prawa do uczestniczenia w przyjęciu rozporządzenia Rady (WE) nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez Państwa Członkowskie (zwanego dalej „rozporządzeniem”), pomimo notyfikowania przez Zjednoczone Królestwo swego wniosku w zakresie uczestnictwa, zgodnie z art. 5(1) Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej (Protokół Schengen) oraz art. 3(1) Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii. Wniosek o stwierdzenie nieważności powyższego rozporządzenia oparty jest na zarzucie, że z wyłączeniem Zjednoczonego Królestwa z przyjęcia tego rozporządzenia wiąże się naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i/lub naruszenie Traktatu, w rozumieniu art. 230 akapit drugi Traktatu WE.

2. Głównym argumentem Zjednoczonego Królestwa jest to, że wyłączając je z przyjęcia wspomnianego rozporządzenia, Rada oparła się na błędnej interpretacji związku między art. 5 i art. 4 Protokołu Schengen. Zjednoczone Królestwo w szczególności twierdzi, że:

(a) Interpretacja Rady, według której przyznane w art. 5 Protokołu Schengen prawo uczestnictwa ma zastosowanie wyłącznie do środków stanowiących rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w których Zjednoczone Królestwo bierze udział na mocy decyzji Rady podjętej na podstawie art. 4, stoi w sprzeczności ze strukturą oraz treścią tych artykułów, z charakterem mechanizmu przewidzianego w art. 5 oraz deklaracją w sprawie art. 5 zawartą w Akcie Końcowym dołączonym do Traktatu Amsterdamskiego.

(b) Wykładnia art. 5 Protokołu Schengen dokonana przez Radę nie jest konieczna dla zapewnienia skuteczności zawartej w art. 7 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, zasady nienaruszania Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii. Nie jest ona również konieczna dla zachowania integralności dorobku Schengen. W istocie, jej negatywny skutki dla Zjednoczonego Królestwa, jako środka chroniącego ten dorobek, byłyby rażąco nieproporcjonalne.

- (c) Uwzględniając szeroką i swobodną koncepcję środków rozwijających dorobek Schengen, którą Rada stosuje w praktyce, mechanizm art. 5 Protokołu Schengen, w interpretacji Rady, musiałyby funkcjonować w sposób naruszający zasadę pewności prawa oraz podstawowe zasady wzmocnionej współpracy.
3. Zjednoczone Królestwo twierdzi tytułem subsydiarnym, że w przypadku, gdyby dokonana przez Radę interpretacja związku między art. 5 i 4 Protokołu Schengen była prawidłowa, pociągałoby to konieczność wąskiej interpretacji pojęcia środków stanowiących rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu art. 5, jako nierozzerwalnie związanych z tym dorobkiem, natomiast sporne rozporządzenie nie jest takim środkiem.

(¹) Dz.U. L 385, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation (Belgia) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie Levi Strauss & Co przeciwko Casucci Spa

(Sprawa C-145/05)

(2005/C 132/31)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 31 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation (Belgia) z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie Levi Strauss & Co przeciwko Casucci Spa.

Cour de cassation (Belgia) zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy dla określenia zakresu ochrony znaku towarowego uzyskanego zgodnie z prawem w związku z jego mocą odróżniającą, przewidzianego w art. 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (¹), sąd powinien uwzględnić sposób postrzegania go przez dany krąg odbiorców w chwili rozpoczęcia używania podobnego znaku towarowego lub oznaczenia, któremu zarzuca się, że narusza on prawo do znaku towarowego?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej, czy sąd może uwzględnić postrzeganie przez dany krąg odbiorców w jakimkolwiek momencie w okresie, który następuje po rozpoczęciu używania znaku lub oznaczenia, któremu zarzuca się naruszenie prawa do znaku? W szczególności, czy może on uwzględnić sposób postrzegania znaku przez dany krąg odbiorców w chwili orzekania?

- 3) Jeżeli, poprzez zastosowanie kryteriów określonych w pkt 1 sąd stwierdza naruszenie prawa do znaku towarowego, czy jest uzasadnione, co do zasady, nakazanie zaprzestania używania oznaczenia stanowiącego naruszenie?
- 4) Czy rozstrzygnięcie byłoby odmienne, jeżeli znak towarowy powoda utracił moc odróżniającą w całości lub w części po rozpoczęciu używania stanowiącego naruszenie, ale jedynie w przypadku, gdy utrata ta wynika w całości lub w części z działania lub zaniedbania uprawnionego z tego znaku?

(¹) Dz.U. L 40 z 11.2.1989, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony wyrokiem Cour d'appel de Paris, wydanym w dniu 23 marca 2005 r., w sprawie Harold Price przeciwko Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques

(Sprawa C-149/05)

(2005/C 132/32)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 4 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony wyrokiem Cour d'appel de Paris, wydanym w dniu 23 marca 2005 r., w sprawie Harold Price przeciwko Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques.

Cour d'appel de Paris zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. czy dyrektywa Rady 92/51/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie drugiego ogólnego systemu uznawania kształcenia i szkolenia zawodowego, uzupełniająca dyrektywę 89/48/EWG (¹) znajduje zastosowanie do działalności kierującego publiczną sprzedażą ruchomości w drodze licytacji uregulowaną art. L. 321-1 do L.321-3, L.321-8 oraz L. 321-9 code de commerce (francuskiego kodeksu handlowego)?
2. w przypadku udzielenia odpowiedzi pozytywnej czy przyjmujące Państwo Członkowskie może podjąć kroki zmierzające do uchylecia art. 4 ust. 1, lit. b) drugi akapit do 4 ust. 1 lit. b) szósty akapit?

(¹) Dz.U. L 209 z 24.07.1992, str. 25

Streszczenie skargi wniesionej w dniu 5 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-152/05)

(2005/C 132/33)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 5 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez R. Lyala i K. Grossa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 18, 39 i 43 Traktatu WE, poprzez wyłączenie w § 2 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o dodatku z tytułu nabycia domu możliwości przyznania dodatku z tytułu nabycia domu podatnikom podlegającym nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w odniesieniu do nieruchomości położonych w innych Państwach Członkowskich niezależnie od tego, czy można tam dochodzić podobnego wsparcia;
- 2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zdaniem Komisji Europejskiej dodatek z tytułu nabycia domu przyznawany przez państwo niemieckie wykazuje cechy dyskryminujące. W Niemczech roszczenie o przyznanie tego dodatku przysługuje podatnikom podlegającym nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, którzy nabywają w Niemczech lokal mieszkalny lub dom na cele mieszkalne. Natomiast dodatek taki nie został przyznany podatnikom podlegającym w Niemczech nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, którzy mieszkają poza terytorium Niemiec i zamierzają tam nabyć nieruchomość na cele mieszkalne.

Trzy grupy osób zostały pokrzywdzone poprzez niemiecką regulację: 1) urzędnicy państwowi mający miejsce zamieszkania za granicą, 2) pracownicy przygraniczni, których dochody podlegają niemieckiemu podatkowi dochodowemu co najmniej w 90 % oraz 3) dyplomaci i urzędnicy Unii Europejskiej pochodzący z Niemiec.

Komisja dostrzega w tej regulacji, odpowiednio do statusu danych grup osób, naruszenie swobodnego przepływu pracowników (art. 39 WE), swobody przedsiębiorczości (art. 43 WE) lub swobody przemieszczania się na podstawie art. 18 WE. Wszystkie przypadki wykazały wystarczające odniesienie transgraniczne, aby uzasadnić zastosowanie danego postanowienia Traktatu.

Komisja uważa, iż w niniejszej sprawie znajduje odpowiednie zastosowanie orzecznictwo Trybunału w sprawie Schumacker (C-279/93). Każdy, kto podlega nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech, a zatem zasadniczo płaci podatki od swych zagranicznych dochodów w Niemczech i tym samym uczestniczy w finansowaniu niemieckiej społecz-

ności, musi mieć możliwość korzystania z przywilejów finansowanych z podatków w taki sam sposób jak osoba mieszkająca w Niemczech. Należy unikać sytuacji, w których osoby zainteresowane nie mogą korzystać z przywilejów związanych z ich sytuacją osobistą ani w państwie miejsca zamieszkania ani w państwie, w którym prowadzą działalność.

W praktyce jest mało prawdopodobne, aby podatnik podlegający nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech podlegał jednocześnie takiemu samemu obowiązkowi w innym państwie. Ta wyjątkowa sytuacja mogłaby być wzięta pod uwagę wówczas, gdyby została zakazana kumulacja niemieckiego dodatku z tytułu nabycia domu z innym porównywalnym wsparciem zagranicznym.

Ograniczenie dodatku z tytułu nabycia domu do nieruchomości położonych w Niemczech jest nieuzasadnione. Sytuacja mieszkaniowa w Niemczech mogłaby się poprawić także wtedy, gdyby zamiast przeprowadzać się do Niemiec, pracownicy przygraniczni mogli nabywać własność mieszkalną za pobliską granicą. W postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi rząd niemiecki nie wykazał dostatecznie, jakiemu celowi ma ostatecznie służyć ograniczenie pomocy do własnego terytorium. Nawet gdyby było dopuszczalne wspieranie przez Państwo Członkowskie budownictwa mieszkaniowego tylko na swoim terytorium, przepisy niemieckie nie byłyby logiczne same w sobie. Mianowicie, jeżeli Republika Federalna Niemiec zamierza wspierać każdą formę budownictwa mieszkaniowego w Niemczech, nie jest jasne, dlaczego wsparcie to ogranicza się do podatników podlegających nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech. Również podatnicy podlegający ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Niemczech mogą nabywać tam przestrzeń mieszkalną i w ten sposób wspierać budownictwo mieszkaniowe.

Prawo wspólnotowe w żaden sposób nie wymaga finansowego wspierania nabycia drugiego miejsca zamieszkania w innych Państwach Członkowskich. Określenie zakresu wsparcia należy do ustawodawcy krajowego. Jego swoboda regulacji jest jednak ograniczona poprzez podstawowe swobody określone w Traktacie WE.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-156/05)

(2005/C 132/34)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 5 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Helenę Tserepa-Lacombe i Nicolę Yerrell, Służba Prawna Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Greckiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych koniecznych do uzyskania zgodności z dyrektywą 2000/34/WE⁽¹⁾ z dnia 22 czerwca 2000 r. zmieniającą dyrektywę Rady 93/104/WE dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy, w celu objęcia sektorów i działalności wyłączeniem z tej dyrektywy lub nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu WE;
- 2) obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 sierpnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 195 z 1.8.2000, str. 41.

Skarga wniesiona dnia 6 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-159/05)

(2005/C 132/35)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 6 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Maidani, działającej w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął dnia 27 grudnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 168 z 27.6.2002, str. 43

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-161/05)

(2005/C 132/36)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 7 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez C. Cattabrigę, członka Służby Prawnej Komisji, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przekazując danych, o których mowa w art. 15 ust. 4 oraz art. 18 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93⁽¹⁾ z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów.
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przepisy art. 15 ust. 4 oraz art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 2847/93 zobowiązują Państwa Członkowskie do przekazania Komisji w ściśle określonym terminie pewnych danych za pomocą przekazu komputerowego. Władze włoskie nie przekazały w przewidzianym terminie rzeczonych danych w odniesieniu do lat 1999 i 2000. Republika Włoska naruszyła zatem przewidziane w powołanych przepisach zobowiązanie do przekazu danych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-163/05)

(2005/C 132/37)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 8 kwietnia do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Ramóna Vidala Puiga, występującego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy 2002/7/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 lutego 2002 r. zmieniającej dyrektywę Rady 96/53/WE ustanawiającą dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do tej dyrektywy;
2. obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 9 marca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 67, str. 47

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-165/05)

(2005/C 132/38)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 8 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Gérarda Rozeta, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- uznanie, że nakładając w ramach swojego ustawodawstwa obowiązek uzyskania pozwolenia na pracę przez obywateli państw trzecich będących małżonkami pracowników migrujących Unii Europejskiej i nie doprowadzając do zgodności swego ustawodawstwa z prawem wspólnotowym, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy art. 11 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty⁽¹⁾,
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Podnoszone zarzuty i główne argumenty:

Art. 11 rozporządzenia nr 1612/68 stanowi, że małżonek i dzieci w wieku poniżej 21 lat lub pozostające na utrzymaniu obywatela Państwa Członkowskiego prowadzącego działalność jako pracownik lub osoba pracująca na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego, mają prawo do podejmowania zatrudnienia na całym terytorium tego samego państwa, nawet jeżeli nie są obywatelami któregośkolwiek Państwa Członkowskiego.

Prawo do podejmowania zatrudnienia jest bezwarunkowe i oznacza, że małżonek lub inny członek rodziny, który jest obywatelem państwa trzeciego nie może być zobowiązany do ubiegania się lub uzyskiwania pozwolenia na pracę, aby móc podejmować zatrudnienie, biorąc pod uwagę, że skutkiem tego byłoby uzależnienie tego prawa od dodatkowego warunku wstępnego, który byłby sprzeczny z wyraźnymi postanowieniami wspomnianego art. 11.

Obywatele luksemburscy nie są zobowiązani do posiadania pozwolenia na pracę, aby móc podejmować zatrudnienie w Wielkim Księstwie. Stąd, nakładanie takiego obowiązku na obywateli państw trzecich będących małżonkami pracowników migrujących Unii Europejskiej jest sprzeczne z art. 3 rozporządzenia nr 1612/68.

Krajowe ramy prawne nie powinny pozostawiać żadnej wątpliwości lub niejasności nie tylko co do treści mających zastosowanie uregulowań krajowych, ale także co do rangi takich przepisów.

Niezgodność ustawodawstwa krajowego z postanowieniami Traktatu, mimo ich bezpośredniej stosowności, może być ostatecznie wyeliminowana jedynie za pomocą wiążących przepisów wewnętrznych o równorzędnej randze z tymi jakie powinny być zmienione.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 19.10.1968 r., str. 2

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie T-137/03 O. Mancini przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez O. Manciniego w dniu 15 kwietnia 2005 r.

(Sprawa C-172/05 P)

(2005/C 132/39)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 15 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie O. Manciniego, reprezentowanego przez adwokata E. Boigelota od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie T-137/03 O. Mancini przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uznanie, iż jego odwołanie jest dopuszczalne i uzasadnione, oraz
- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie T-137/03 Mancini przeciwko Komisji.

Wnoszący odwołanie wnosi również o to, aby Trybunał Sprawiedliwości sam orzekł w sprawie oraz o to, by uwzględniając jego skargę w sprawie T-137/03:

- uchylił decyzję organu powołującego z dnia 28 czerwca 2002 r., którą odrzucono kandydaturę wnoszącego odwołanie na stanowisko lekarza konsultanta przy „Służbie medycznej w Brukseli” — DG Admin B8;
- uchylił decyzję w sposób wyraźny oddalającą jego skargę, która została wniesiona na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego w dniu 29 lipca 2002 r. i w sposób wyraźny oddalona decyzją z dnia 23 stycznia 2003 r. doręczoną wnoszącemu odwołanie w dniu 27 stycznia 2003 r.;
- cofnięcie nominacji Dr Dolmans na stanowisko lekarza konsultanta, z którą to w szczególności wiązało się odrzucenie kandydatury wnoszącego odwołanie na wolne stanowisko;
- nakazał stronie pozwanej, aby zapłaciła wnoszącemu odwołanie kwotę 15.000 EUR wraz z odsetkami, obliczoną ex aequo et bono, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę i uszczerbek w karierze zawodowej;
- w każdym przypadku obciążył stronę pozwaną kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty odwołania, zgodnie z art. 58 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, opierają się na naruszeniu prawa wspólnotowego oraz naruszeniu procedury w postępowaniu przed Sądem, niekorzystnie wpływające na interesy wnoszącego odwołanie.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie T-192/98, *Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton) przeciwko Radzie Unii Europejskiej* ⁽¹⁾

(Dumping — Nieprzyjęcie przez Radę przedstawionej przez Komisję propozycji rozporządzenia w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego — Brak zwykłej większości niezbędnej dla przyjęcia rozporządzenia — Obowiązek uzasadnienia)

(2005/C 132/40)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-192/98, *Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton)*, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez C. Stanbrooka, QC, i A. Dashwooda, barrister, przeciwko Radzie Unii Europejskiej (pełnomocnik: S. Marquardt wspierany przez adwokata G. M. Berrischa), popieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnik: początkowo M. Ewing, następnie K. Manji), mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 5 października 1998 r. odrzucającej propozycję rozporządzenia Rady (WE) w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz niebielonych tkanin bawełnianych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Indii, Indonezji i Pakistanu, ostatecznego poboru tymczasowego cła nałożonego na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/98 z dnia 7 kwietnia 1998 r. (Dz.U. L 111, str. 19) oraz zakończenia postępowania antydumpingowego w odniesieniu do przywozu tkanin pochodzących z Turcji, przedstawioną przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 21 września 1998 r. [dokument COM (1998) 540 final], Sąd (czwarta izba w składzie powiększonym), w składzie H. Legal, prezes, P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka i V. Vadapalas, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Decyzja Rady z dnia 5 października 1998 r. odrzucająca propozycję rozporządzenia Rady (WE) w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz niebielonych tkanin bawełnia-

nych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Indii, Indonezji i Pakistanu, ostatecznego poboru tymczasowego cła nałożonego na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/98 z dnia 7 kwietnia 1998 r. (Dz.U. L 111, str. 19) oraz zakończenia postępowania antydumpingowego w odniesieniu do przywozu tkanin pochodzących z Turcji, przedstawioną przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 21 września 1998 r. [dokument COM (1998) 540 final], jest nieważna.

2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej poniesie własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 160 z 5.06.1999 r.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie T-195/98, *Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG i in. przeciwko Radzie Unii Europejskiej* ⁽¹⁾

(Dumping — Nieprzyjęcie przez Radę przedstawionej przez Komisję propozycji rozporządzenia w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego — Brak zwykłej większości niezbędnej dla przyjęcia rozporządzenia — Obowiązek uzasadnienia)

(2005/C 132/41)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-195/98, *Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG*, z siedzibą w Ettlingen (Niemcy), *Textil Hof Weberei GmbH & Co. KG*, z siedzibą w Hof (Niemcy), *Spinnweberei Uhingen GmbH*, z siedzibą w Uhingen (Niemcy), *F. A. Kümpers GmbH & Co.*, z siedzibą w Rheine (Niemcy), *Tenthorey SA*, z siedzibą w Eloyes (Francja), *Les tissages des*

héritiers de G. Perrin — Groupe Alain Thirion (HGP-GAT Tissages), z siedzibą w Thiéfosse (Francja), Établissements des fils de Victor Perrin SARL, z siedzibą w Thiéfosse (Francja), Filatures & tissages de Saulxures-sur-Moselotte, z siedzibą w Saulxures-sur-Moselotte (Francja), Tissage Mouline Thillot, z siedzibą w Le Thillot (Francja), Filature Niggeler & Küpfer SpA, z siedzibą w Capriolo (Włochy), Standardtela SpA, z siedzibą w Mediolanie (Włochy), oraz Verlener Textilwerk, Grimmelt, Wevers & Co. GmbH, z siedzibą w Velen (Niemcy), reprezentowane przez C. Stanbrooka, QC, i A. Dashwooda, barrister, przeciwko Radzie Unii Europejskiej (pełnomocnik: S. Marquardt wspierany przez adwokata G. M. Berrischa), popieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnik: początkowo M. Ewing, następnie K. Manji), mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 5 października 1998 r. odrzucającej propozycję rozporządzenia Rady (WE) w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz niebielonych tkanin bawełnianych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Indii, Indonezji i Pakistanu, ostatecznego poboru tymczasowego cła nałożonego na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/98 z dnia 7 kwietnia 1998 r. (Dz.U. L 111, str. 19) oraz zakończenia postępowania antydumpingowego w odniesieniu do przywozu tkanin pochodzących z Turcji, przedstawioną przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 21 września 1998 r. [dokument COM (1998) 540 final], Sąd (czwarta izba w składzie powiększonym) w składzie: H. Legal, prezes, P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka i V. Vadapalas, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Decyzja Rady z dnia 5 października 1998 r. odrzucająca propozycję rozporządzenia Rady (WE) w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz niebielonych tkanin bawełnianych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Indii, Indonezji i Pakistanu, ostatecznego poboru tymczasowego cła nałożonego na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/98 z dnia 7 kwietnia 1998 r. (Dz.U. L 111, str. 19) oraz zakończenia postępowania antydumpingowego w odniesieniu do przywozu tkanin pochodzących z Turcji, przedstawioną przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 21 września 1998 r. [dokument COM (1998) 540 final], jest nieważna.
- 2) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 160 z 5.06.1999 r.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie T-177/00, Koninklijke Philips Electronics NV przeciwko Radzie Unii Europejskiej (¹)

(Dumping — Nieprzyjęcie przez Radę przedstawionego przez Komisję projektu rozporządzenia ustanawiającego ostateczne cło antydumpingowe — Brak zwykłej większości niezbędnej do przyjęcia rozporządzenia — Obowiązek uzasadnienia)

(2005/C 132/42)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-177/00, Koninklijke Philips Electronics NV z siedzibą w Eindhoven (Niderlandy), reprezentowanej przez C. Stanbrook, QC, i F. Ragolle, avocat przeciwko Radzie Unii Europejskiej (pełnomocnik: S. Marquardt, wspierany przez G.M. Berrischa, avocat, mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 8 maja 2000 r. odrzucającej projekt rozporządzenia (WE) Rady ustanawiającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych części do kamer telewizyjnych pochodzących z Japonii, Sąd Pierwszej Instancji (czwarta izba w składzie powiększonym) w składzie: H. Legal, Prezes, P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka i V. Vadapalas, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Stwierdza się nieważność decyzji Rady z dnia 8 maja 2000 r. odrzucającej projekt rozporządzenia (WE) Rady ustanawiającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych części kamer telewizyjnych pochodzących z Japonii, przedstawioną przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 7 kwietnia 2000 r. [dokument COM (2000) 195 końcowy].
2. Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 273 z 23.9.2000

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 15 marca 2005 r.

w sprawie T-29/02, Global Electronic Finance Management (GEF) SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich⁽¹⁾

(Klauzula arbitrażowa — Niewykonanie umowy — Żądanie wzajemne)

(2005/C 132/43)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-29/02, Global Electronic Finance Management (GEF) S.A., z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowana przez adwokatów M.E. Storme'a oraz A. Gobiena, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: R. Lyal i C. Giolito, wspierani przez adwokata J. Stuycka, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot, z jednej strony — wniosek wniesiony na podstawie klauzuli arbitrażowej w rozumieniu art. 238 WE zawierający żądanie nakazania Komisji zapłaty kwoty 40 693 euro oraz wydania noty kredytowej opiewającej na kwotę 273 516 euro, a z drugiej strony — żądanie wzajemne Komisji nakazania skarżącej zwrotu kwoty 273 516 euro powiększonej o wartość odsetek za zwłokę w wymiarze 7 % w skali roku, naliczonych od dnia 1 września 2001 r., Sąd Pierwszej Instancji (pierwsza izba w składzie powiększonym), w składzie: B. Vesterdorf, Prezes, M. Jaeger, P. Mengozzi, M.E. Martins Ribeiro oraz F. Dehousse, sędziowie; sekretarz: J. Plingers, administrator, wydał w dniu 15 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Żądanie skarżącej zmierzające do uzyskania, po pierwsze — zapłaty kwoty 40 693 euro, a po drugie — noty kredytowej opiewającej na kwotę 273 516 euro, zostaje oddalone.
- 2) Żądanie wzajemne Komisji zostaje uwzględnione, skutkiem czego skarżąca zostaje zobowiązana do zapłaty na rzecz Komisji kwoty 273 516 euro, powiększonej o wartość odsetek za zwłokę obliczonych według obowiązującej w Belgii stawki odsetek ustawowych w stosunku rocznym, należnych za okres od dnia 1 września 2001 r. do momentu całkowitej spłaty długu.
- 3) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 18.5.2002

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 16 marca 2005 r.

w sprawie T-283/02, EnBW Kernkraft GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich⁽¹⁾

(Program TACIS — Usługi wykonane w związku z elektrownią jądrową na Ukrainie — Brak wynagrodzenia — Właściwość Sądu — Skarga o odszkodowanie — Odpowiedzialność pozaumowna)

(2005/C 132/44)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie T-283/02 EnBW Kernkraft GmbH, poprzednio Gemeinschaftskernkraftwerk Neckar GmbH, z siedzibą w Neckarwestheim (Niemcy), reprezentowana przez adwokata S. Zickgrafa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez S. Fries oraz F. Hoffmeistera, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, mającej za przedmiot wniosek o odszkodowanie, na podstawie art. 288 WE, za szkodę, jaką skarżąca miała ponieść wskutek braku wypłaty wynagrodzenia przez Komisję za usługi wykonane w ramach programu TACIS, dotyczącego elektrowni jądrowej w Zaporoziu (Ukraina), Sąd Pierwszej Instancji (czwarta izba), w składzie: H. Legal, Prezes, V. Tiili i V. Vadapalas, sędziowie, sekretarz: D. Christensen, administrator, wydał w dniu 16 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 23.11.2002

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 16 marca 2005 r.

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie T-112/03, L'Oréal SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) ⁽¹⁾

w sprawie T-160/03 AFCon Management Consultants i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego znaku towarowego FLEXI AIR — Wcześniejszy znak towarowy FLEX — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Wniosek o przedstawienie dowodu rzeczywistego używania — Art. 8 ust. 1 lit. b), art. 8 ust. 2 lit. a) ii) oraz art. 43 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(Program Tacis — Przetarg — Nieprawidłowości w procedurze udzielania zamówień — Skarga odszkodowawcza)

(2005/C 132/45)

(2005/C 132/46)

(Język postępowania: angielski)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-112/03, L'Oréal SA, z siedzibą w Paryżu (Francja), reprezentowanej przez adwokata X. Buffeta Delmasa d'Autane'a, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (pełnomocnicy: B. Filtenborg, S. Laitinen oraz G. Schneider), w której drugą stroną w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego była Revlon (Suisse) SA, z siedzibą w Schlieren (Szwajcaria), mającej za przedmiot skargę na decyzję czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 15 stycznia 2003 r. (sprawa R 396/2001-4), wydaną w postępowaniu w sprawie sprzeciwu między L'Oréal SA a Revlon (Suisse) SA, Sąd (druga izba), w składzie: J. Pirrung, Prezes, A. W. H. Meij i I. Pelikánová, sędziowie, sekretarz: B. Pastor, zastępca sekretarza, wydał w dniu 16 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

W sprawie T-160/03 AFCon Management Consultants, z siedzibą w Bray (Irlandia), Patrick Mc Mullin, zamieszkały w Bray, Seamus O'Grady, zamieszkały w Bray, reprezentowani przez B. O'Connora, solicitor, oraz adwokata I. Carreño przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. Enegren oraz F. Hoffmeister, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot żądanie naprawienia szkody poniesionej w wyniku nieprawidłowości postępowania przetargowego do projektu finansowanego z programu Tacis („Projekt FDRUS 9902 — Agricultural extension services in South Russia”), Sąd Pierwszej Instancji (piąta izba), w składzie: P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas i J. D. Cooke, sędziowie, sekretarz: D. Christensen, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

1) Zasadza się od Komisji na rzecz AFCon kwotę 48 605 euro, powiększoną o odsetki liczone od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia całkowitej spłaty. Wysokość odsetek za zwłokę, które należy zastosować, oblicza się na podstawie stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji finansowych, stosowanej w okresie właściwym dla wydarzeń będących podstawą sporu, powiększonej o dwa punkty. Sumę odsetek oblicza się za pomocą metody odsetek składanych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 135 z 7.6.2003

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 200 z 23.8.2003

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie T-285/03 Agraz, SA i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków przetworów owocowych i warzywnych — Pomoc produkcyjna w odniesieniu do przetworów z pomidorów — Metoda obliczania kwoty — Rok gospodarczy 2000/2001)

(2005/C 132/47)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-285/03, Agraz, SA, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), Agrícola Conservera de Malpica, SA, z siedzibą w Toledo (Hiszpania), Agridoro Soc. coop. rl, z siedzibą w Pontenure (Włochy), Alfonso Sellitto SpA, z siedzibą w Mercato S. Severino (Włochy), Alimentos Españoles, Alsat, SL, z siedzibą w Don Benito, Badajoz (Hiszpania), AR Industrie Alimentari SpA, z siedzibą w Angri (Włochy), Argo Food — Packaging & Innovation Co. SA, z siedzibą w Serres (Grecja), Asteris Industrial Commercial SA, z siedzibą w Atenach (Grecja), Attianese Srl, z siedzibą w Nocera Superiore (Włochy), Audecoop distillerie Arzens — Techniques séparatives (AUDIA), z siedzibą w Montréal (Francja), Benincasa Srl, z siedzibą w Angri, Boschi Luigi & Figli SpA, z siedzibą w Fontanellato (Włochy), CAS SpA, z siedzibą w Castagnaro (Włochy), Calispa SpA, z siedzibą w Castel San Giorgio (Włochy), Campil — Agro Industrial do Campo do Tejo, L^{da}, z siedzibą w Cartaxo (Portugalia), Campo-verde Srl, z siedzibą w Carinola (Włochy), Carlo Manzella & C. Sas, z siedzibą w Castel San Giovanni (Włochy), Carmine Tagliamonte & C. Srl, z siedzibą w Sant'Egidio del Monte

Albino (Włochy), Carnes y Conservas Españolas, SA, z siedzibą w Meridzie (Hiszpania), Cbcotti Srl, z siedzibą w Nocera Inferiore (Włochy), Cirio del Monte Italia SpA, z siedzibą w Rzymie (Włochy), Consorzio Ortofrutticoli Trasformati Polesano (Cotrapo) Soc. coop. rl, z siedzibą w Fiesso Umbertino (Włochy), Columbus Srl, z siedzibą w Parmie (Włochy), Compal — Companhia produtora de Conservas Alimentares, SA, z siedzibą w Almeirim (Portugalia), Conditalia Srl, z siedzibą w Nocera Superiore, Conservas El Cidacos, SA, z siedzibą w Autol (Hiszpania), Conservas Elagón, SA, z siedzibą w Coria (Hiszpania), Conservas Martinete, SA, z siedzibą w Puebla de la Calzada (Hiszpania), Conservas Vegetales de Extremadura, SA, z siedzibą w Badajoz, Conserve Italia Soc. coop. rl, z siedzibą w San Lazzaro di Savena (Włochy), Conserve France SA, z siedzibą w Nîmes (Francja), Conserve Guintrand SA, z siedzibą w Carpentras (Francja), Conservificio Cooperativo Valbiferno Soc. coop. rl, z siedzibą w Guglionesi (Włochy), Consorzio Casalasco del Pomodoro Soc. coop. rl, z siedzibą w Rivarolo del Re ed Uniti (Włochy), Consorzio Padano Ortofrutticolo (Copador) Soc. coop. rl, z siedzibą w Collecchio (Włochy), Copais Food and Beverage Company SA, z siedzibą w Nea Ionia (Grecja), Tin Industry D. Nomikos SA, z siedzibą w Marousi (Grecja), Davia Srl, z siedzibą w Gragnano (Włochy), De Clemente Conserve Srl, z siedzibą w Fisciano (Włochy), DE. CON Srl, z siedzibą w Scafati (Włochy), Desco SpA, z siedzibą w Terracina (Włochy), „Di Lallo” — Di Teodoro di Lallo & C. Snc, z siedzibą w Scafati, Di Leo Nobile — SpA Industria Conserve Alimentari, z siedzibą w Castel San Giorgio, Marotta Emilio, z siedzibą w Sant'Antonio Abate (Włochy), E. & O. von Felten SpA, z siedzibą w Fontanini (Włochy), Egacoop, S. Coop., L^{da}, z siedzibą w Andosilla (Hiszpania), Elais SA, z siedzibą w Atenach, Emiliana Conserve Srl, z siedzibą w Busseto (Włochy), Perano Enrico & Figli Spa, z siedzibą w San Valentino Torio (Włochy), FIT — Fomento da Indústria do Tomate, SA, z siedzibą w Águas de Moura (Portugalia), Faiella & C. Srl, z siedzibą w Scafati, „Feger” di Gerardo Ferraioli SpA, z siedzibą w Angri, Fratelli D'Acunzi Srl, z siedzibą w Nocera Superiore, Fratelli Longobardi Srl, z siedzibą w Scafati, Fruttage Soc. coop. rl, z siedzibą w Alfonsine (Włochy), G3 Srl, z siedzibą w Nocera Superiore, Giaguaro SpA, z siedzibą w Sarno (Włochy), Giulio Franzese Srl, z siedzibą w Carbonara di Nola (Włochy), Greci Geremia & Figli SpA, z siedzibą w Parmie, Greci — Industria Alimentar SpA, z siedzibą w Parmie, Greek Canning Co. SA Kyknos, z siedzibą w Nauplie (Grecja), Grilli Paolo & Figli — Sas di Grilli Enzo e Togni Selvino, z siedzibą w Gambettola (Włochy), Heinz Iberica, SA, z siedzibą w Alfaro (Hiszpania), IAN — Industrias Alimentarias de Navarra, SA, z siedzibą w Vilafranca (Hiszpania), Industria Conserve Alimentari Aniello Longobardi — Di Gaetano, Enrico & Carlo Longobardi Srl, z siedzibą w Scafati, Industrias de Alimentação Idal, L^{da}, z siedzibą w Benavente (Portugalia), Industrias y Promociones Alimenticias, SA, z siedzibą w Miajadas (Hiszpania), Industrie Rolli Alimentari SpA, z siedzibą w Roseto degli Abruzzi (Włochy), Italagro — Indústria de Transformação de Produtos Alimentares, SA, z siedzibą w Castanheira do Ribatejo (Portugalia), La Cesenate Conserve Alimentari SpA, z siedzibą w Cesena (Włochy), La Dispensa di Campagna Srl, z siedzibą w Castagneto Carducci (Włochy), La Doria SpA, z siedzibą w Angri, La Dorotea di Giuseppe Alfano & C. Srl, z siedzibą w Sant'Antonio Abate, La Regina del Pomodoro Srl, z siedzibą w Sant'Egidio del Monte Albino, „La Regina di San Marzano” di Antonio, Felice e Luigi Romano Snc, z siedzibą w Scafati, La Rosina Srl, z siedzibą w Angri, Le Quattro Stelle Srl, z siedzibą w Angri, Lodato Gennaro & C. SpA, z siedzibą w Castel San Giorgio, Louis Martin production SAS, z siedzibą w Monteux (Francja), Menú Srl, z siedzibą w Medolla (Włochy), Mutti SpA, z siedzibą w Montechiarugolo (Włochy), National Conserve Srl, z siedzibą w Sant'Egidio del Monte Albino, Nestlé España, SA,

z siedzibą w Miajadas, Nuova Agricast Srl, z siedzibą w Verignola (Włochy), Pancrazio SpA, z siedzibą w Cava De'Tirreni (Włochy), Pecos SpA, z siedzibą w Castel San Giorgio, Pelati Sud di De Stefano Catello Sas, z siedzibą w Sant'Antonio Abate, Pomagro Srl, z siedzibą w Fisciano, Pomilia Srl, z siedzibą w Nocera Superiore, Raffaele Viscardi Srl, z siedzibą w Scafati, Rispoli Luigi & C. Srl, z siedzibą w Altavilla Silentina (Włochy), Rodolfi Mansueto SpA, z siedzibą w Collecchio, Riberal de Navarra S. en C., z siedzibą w Castejon (Hiszpania), Salvati Mario & C. SpA, z siedzibą w Mercato San Severino, Saviano Pasquale Srl, z siedzibą w San Valentino Torio, Sefa Srl, z siedzibą w Nocera Superiore, Serraike Konservopia Oporokipeftikon Serko SA, z siedzibą w Serres, Sevath SA, z siedzibą w Xanthi (Grecja), Silaro Conserve Srl, z siedzibą w Nocera Superiore, ARP — Agricoltori Riuniti Piacentini Soc. coop. rl, z siedzibą w Gariga di Podenzano (Włochy), Société coopérative agricole de transformations and de ventes (SCATV), z siedzibą w Camaret-sur-Aigues (Francja), Sociedade de Industrialização de Produtos Agrícolas — Sopragol, SA, z siedzibą w Mora (Portugalia), Spineta SpA, z siedzibą w Pontecagnano Faiano (Włochy), Star Stabilimento Alimentare SpA, z siedzibą w Agrate Brianza (Włochy), Steriltom Aseptic — System Srl, z siedzibą w Plaisance (Włochy), Sugal Alimentos, SA, z siedzibą w Azambuja (Portugalia), Sutol — Indústrias Alimentares, L^{da}, z siedzibą w Alcácer do Sal (Portugalia), Tomsil — Sociedade Industrial de Concentrado de Tomate, SA, z siedzibą w Ferreira do Alentejo (Portugalia), Transformaciones Agrícolas de Badajoz, SA, z siedzibą w Villanueva de la Serena (Hiszpania), Zanae — Nicoglou levures de boulangerie industrie commerce alimentaire SA, z siedzibą w Salonikach (Grecja), reprezentowane przez adwokatów: J. da Cruz Vilaça, R. Oliveira, M Melícias i D. Choussy, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M. Nolin, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot skargę o odszkodowanie z tytułu poniesionej przez skarżące szkody, będącej wynikiem przyjętej metody obliczania kwoty pomocy produkcyjnej przewidzianej w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1519/2000 z dnia 12 lipca 2000 r. ustalającym, na rok gospodarczy 2000/2001, cenę minimalną i pomoc w odniesieniu do przetworów z pomidorów (Dz. U. L 174, str. 29), Sąd Pierwszej Instancji (trzecia izba), w składzie: J. Azizi, prezes, F. Dehousse i E. Cremona, sędziowie; sekretarz: J. Palacio González, główny administrator, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Skarga zostaje oddalona.

2. Skarżące poniosą pięć szóstych własnych kosztów; Komisja poniesie własne koszty oraz jedną szóstą kosztów skarżących.

(¹) Dz.U. C 251 z 18.10.2003

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 16 marca 2005 r.

w sprawie T-329/03: Fabio Andrés Ricci przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Służba publiczna — Konkurs — Warunek dopuszczenia — Doświadczenie zawodowe — Decyzje komisji konkursowej — Charakter kontroli wykonywanej przez organ powołujący — Ocena doświadczenia — Ochrona uzasadnionych oczekiwań)

(2005/C 132/48)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie T-329/03, Fabio Andrés Ricci, zamieszkały w Turynie (Włochy), reprezentowany przez adwokata M. Condi-nanziego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. Currall i H. Tserepa-Lacombe wspierani przez adwokata A. Dal Ferro, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot wniosku o uchylenie decyzji Komisji o niezatrudnieniu skarżącego w ramach ogłoszonego naboru COM/2001/5265/R, Sąd Pierwszej Instancji (druga izba), w składzie J. Pirrung, prezes, N.J. Forwood i S. Pappasavvas, sędziowie; sekretarz: J. Palacio González, główny administrator, wydał w dniu 16 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Każda ze stron poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 275 z 15.11.2003 r.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 17 marca 2005 r.

w sprawie T-362/03 Antonio Milano przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Służba Publiczna — Rekrutacja — Konkurs — Niedopuszczenie do konkursu — Skarga o uchylenie oraz o odszkodowanie)

(2005/C 132/49)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie T-362/03 Antonio Milano, zamieszkały w Iserania (Włochy), reprezentowany przez adwokata S. Scarano, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. Currall

oraz adwokat A. Dal Ferro, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot skargę o uchylenie decyzji mocą której nie została uwzględniona kandydatura skarżącego do otwartego konkursu COM/A/4/02 w celu utworzenia listy osób, które mogą objąć na stanowisko szefa reprezentacji (stopień A 3) w Rzymie oraz o odszkodowanie z tytułu powstałych szkód, Sąd Pierwszej Instancji (trzecia izba), w składzie: M. Jaeger, prezes, J. Azizi i E. Cremona, sędziowie; sekretarz: J. Palacio González, główny administrator, wydał w dniu 17 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 304 z 13.12.2003

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 16 lutego 2005 r.

w sprawie T-142/03 Fost Plus VZW przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga wniesiona przez osobę prawną — Decyzja dotycząca jej indywidualnie — Decyzja 2003/82/WE — Wielkości docelowe dla odzysku i recyklingu materiałów i odpadów opakowaniowych — Dyrektywa 94/62/WE — Niedopuszczalność)

(2005/C 132/50)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie T-142/03, Fost Plus VZW, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowana przez adwokatów P. Wytinck i H. Viaene przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. van Beek i M. Konstantidinis, z adresem do doręczeń w Luksemburgu) mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji 2003/82/WE z dnia 29 stycznia 2003 r. podtrzymującej środek notyfikowany przez Belgię zgodnie z art. 6 ust. 6 dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 31, str. 32), Sąd Pierwszej Instancji (trzecia izba), w składzie (podczas narady): J. Azizi, prezes, M. Jaeger i F. Dehousse, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 16 lutego 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Skarżąca pokryje własne koszty oraz koszty poniesione przez pozwaną.

(¹) Dz.U. C 146 z 21.6.2003

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 19 stycznia 2005 r.

w sprawie T-372/03, Yves Mahieu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Urzednicy — Termin do wniesienia skargi i odwołania — Dorozumiane odrzucenie skargi — Niedopuszczalność)

(2005/C 132/51)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-372/03 Yves Mahieu, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Auderghem (Belgia), reprezentowany przez adwokata L. Vogela, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. Currall i H. Krämer, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot, po pierwsze, wniosek o stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odrzucającej skargę skarżącego z dnia 29 października 2002 r. na decyzję Komisji z dnia 6 sierpnia 2002 r. odrzucającą jego wniosek wniesiony na podstawie art. 24 i 90 ust. 1 regulaminu w związku z rzekomo doznany nękaniami psychicznymi oraz, po drugie, żądanie odszkodowania, Trybunał (piąta izba), w składzie: M. Vilaras, prezes, F. Dehousse i D. Šváby, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 19 stycznia 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone jako niedopuszczalne.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 7 z 10.1.2004

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 14 lutego 2005 r.

w sprawie T-81/04 Bouygues SA i Bouygues Telecom przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Telefonía komórkowa — Wniosek o stwierdzenie naruszenia reguł konkurencji — Skarga na bezczynność — Zajęcie stanowiska przez Komisję stanowiące koniec bezczynności — Umorzenie postępowania — Skarga o stwierdzenie nieważności — Pismo w odpowiedzi na wniosek o stwierdzenie naruszenia reguł konkurencji — Niedopuszczalność)

(2005/C 132/52)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-81/04, Bouygues SA, z siedzibą w Paryżu (Francja) oraz Bouygues Telecom, z siedzibą w Boulogne-Billancourt (Francja), reprezentowane przez adwokatów B. Amory'ego i A. Verheydena, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. L. Buendía Sierra, C. Giolito i M. Niejahr, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot, tytułem żądania głównego, stwierdzenie na podstawie art. 232 WE, że Komisja nie zajmując stanowiska odnośnie zarzutu zawartego we wniosku skarżących o stwierdzenie naruszenia reguł konkurencji, dotyczącego przyznanej Orange France oraz SFR przez władze francuskie pomocy w formie obniżenia z mocą wsteczną opłaty należnej tytułem licencji na UMTS (Universal Mobile Telecommunication System), udzielonej tym przedsiębiorstwom, dopuściła się zaniechania działania naruszając traktat WE oraz, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie na podstawie art. 230 WE nieważności decyzji zawartej, zdaniem skarżących, w skierowanym do nich piśmie Komisji z dnia 11 grudnia 2003 r., oddalającej zarzut zawarty we wniosku skarżących o stwierdzenie naruszenia reguł konkurencji, Sąd (czwarta izba), w składzie: H. Legal, prezes, P. Mengozzi i I. Wiszniewska-Białecka, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 14 lutego 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie ma podstaw do orzekania w przedmiocie żądania stwierdzenia zaniechania działania przez Komisję w odniesieniu do zarzutu zawartego we wniosku skarżących o stwierdzenie naruszenia reguł konkurencji, dotyczącego obniżenia z mocą wsteczną opłaty należnej tytułem licencji na UMTS, udzielonej Orange i SFR przez władze francuskie.
- 2) Żądanie ewentualne zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji zawartej w piśmie Komisji dnia 11 grudnia 2003 r. zostaje odrzucone jako niedopuszczalne.
- 3) Nie ma podstaw do orzekania w przedmiocie wniosków Société française et radiotéléphone (SFR) i Orange France SA o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

4) Bouygues SA i Bouygues Telecom pokrywają koszty postępowania w połowie.

5) Komisja pokrywa koszty postępowania w połowie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2004

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 10 lutego 2005 r.

w sprawie T-291/04 R Enviro Tech Europe Ltd oraz Enviro Tech International, Inc. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich*(Środki tymczasowe — Dyrektywa nr 67/548/EWG oraz dyrektywa nr 2004/73/WE)*

(2005/C 132/53)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-291/04 R Enviro Tech Europe Ltd, z siedzibą w Surrey (Zjednoczone Królestwo) oraz Enviro Tech International, Inc., z siedzibą w Chicago, Illinois (Stany Zjednoczone), reprezentowanych przez adwokatów C. Mereu i K. Van Maldegem, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: X. Lewis i D. Recchia, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot wnioski o wstrzymanie włączenia bromku n-propylu do dyrektywy Komisji 2004/73/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. dostosowującej po raz dwudziesty dziewięty do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548 z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. L 152, str. 1), oraz zarządzenie innych środków tymczasowych, Prezes Sądu wydał w dniu 10 lutego 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Wniosek o zarządzenie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2005 r. przez P przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-103/05)

(2005/C 132/54)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 11 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga P zamieszkałej w Barcelonie (Hiszpania), reprezentowanej przez Matíasa Grifula i Ponsatiego, adwokata z Ilustre Colegio de Barcelona, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji z dnia 28 października 2004 r., jak również decyzji z dnia 10 maja 2004 r.;
2. ustalenie istnienia prawa skarżącej do otrzymywania wynagrodzenia w okresie od 15 kwietnia 2004 r. do chwili wydania jej opinii medycznej uznającej ją za zdolną do pracy, oraz
3. obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty:

Niniejsza skarga została skierowana przeciwko decyzji organu powołującego z dnia 28 października 2004 r., w której, po tym jak służba medyczna pozwanej potwierdziła, że skarżąca była w stanie przeprowadzić się i pracować na pół etatu, potwierdza się zawieszenie wypłaty jej wynagrodzenia od dnia 15 kwietnia 2004 r. do daty objęcia przez nią funkcji w siedzibie w Brukseli.

W tym względzie stwierdza się, że skarżąca, której mianowanie na stanowisko w Przedstawicielstwie Komisji w Barcelonie uzasadnione zostało okolicznościami rodzinnymi, cierpi na zespół lękowo — depresyjny będący wynikiem likwidacji jej stanowiska pracy w tym Przedstawicielstwie.

Na poparcie swoich żądań, skarżąca podnosi:

- naruszenie art. 11, 12 i 13 Europejskiej Karty Społecznej, w zakresie przyznanych przez nią praw do ochrony zdrowia, zabezpieczenia społecznego, pomocy społecznej i medycznej;
- naruszenie II części Europejskiego Kodeksu Zabezpieczenia Społecznego z dnia 16 kwietnia 1964 r., w szczególności zaś jego art. 10, w zakresie, w jakim przyznając prawo do wizyt domowych, jednocześnie przyznaje prawo do tego, żeby chory nie musiał przemieszczać się poza swoje miejsce zamieszkania;
- naruszenie art. 10 Konwencji MOP nr 102 oraz art. 13 Konwencji MOP nr 130;

— naruszenie art. 72 i 73 regulaminu pracowniczego.

Wreszcie skarżąca twierdzi, iż nieznanne są jej powody, dla których proponuje się jej możliwość pracy jedynie na pół etatu.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2005 r. przez Davida Tasa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-124/05)

(2005/C 132/55)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 2 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Davida Tasa**, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez adwokatów Sébastiena Orlandiego, Xaviera Martina, Alberta Coolena, Jeana-Noëla Louisa oraz Etienne'a Marchala, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji komisji konkursowej konkursu EPSO/A/4/03 o niedopuszczeniu skarżącego do testów,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący, mający dyplom uniwersytecki „M. SC. in Business Administration”, zgłosił się do udziału w konkursie EPSO/A/4/03 mającym na celu utworzenie rezerwy dla naboru asystentów administratorów w grupie zaszeregowania A8 w dziedzinach dotyczących audytu. Kwestionuje on decyzję komisji konkursowej o niedopuszczeniu go do konkursu ze względu na to, że jego dyplom nie spełniał warunków przewidzianych w ogłoszeniu o konkursie.

Na poparcie skargi skarżący podnosi naruszenie warunków uczestnictwa ustalonych w ogłoszeniu o konkursie, jak również oczywisty błąd w ocenie. Skarżący podnosi również, że co najmniej dwóch innych kandydatów, których dopuszczono do testów, miało ten sam dyplom wydany przez ten sam wydział tej samej uczelni i na tej podstawie powołuje się na naruszenie zasady równego traktowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2005 r. przez Sandrine Corvoisier i in. przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu

(Sprawa T-126/05)

(2005/C 132/56)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 9 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Sandrine Corvoisier, zamieszkałej we Frankfurcie nad Menem, Roberty Friz, zamieszkałej we Frankfurcie nad Menem, Hundjy Preud'homme, zamieszkałej we Frankfurcie oraz Elviry Rosati, zamieszkałej we Frankfurcie nad Menem, reprezentowanych przez adwokatów Georges'a Vandersandena oraz Laure Levi przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszenia o wakującym stanowisku ECB/156/04 zmierzającego do obsadzenia sześciu stanowisk „Records Managements Specialists”,
- jeżeli zajdzie taka potrzeba, uchylene decyzji oddalających „administrative reviews” oraz „grievance procedures” wniesione przez skarżące, które to decyzje zostały odpowiednio wydane dnia 1 października 2004 r. oraz 21 grudnia 2004 r. i doręczone pomiędzy dniem 27 grudnia 2004 r. i 13 stycznia 2005 r.,
- uchylene wszystkich decyzji podjętych w wykonaniu ogłoszenia o wakującym stanowisku, a w szczególności decyzji o zatrudnieniu,
- nakazanie pozwanej przedłożenia akt administracyjnych,
- zasądzenie od pozwanej odszkodowania za szkodę materialną wycenioną tymczasowo ex aequo et bono na 40 000 EUR oraz zadośćuczynienia za krzywdę wycenioną ex aequo et bono na 4 EUR,
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżące pracują w EBC na stanowiskach „Research Analysts” (analityków naukowych) sklasyfikowanych w grupie zaszerogowania E/F. Jednym z warunków wymaganych do podjęcia pracy na tych stanowiskach było posiadanie tytułu uniwersyteckiego.

W dniu 13 lipca 2004 r. pozwana opublikowała ogłoszenie o wakującym stanowisku zmierzające do zatrudnienia sześciu „Records Management Specialists” (specjalistów ds. elektronicz-

nego zarządzania dokumentami) do pomocy i skompletowania jednostki archiwum Banku. Stanowiska te sklasyfikowane są w tej samej grupie zaszerogowania co stanowisko skarżących tj. w grupie E/F. Ogłoszenie o wakującym stanowisku wymaga od kandydatów ukończenia szkoły średniej.

Na poparcie swej skargi skarżące podnoszą naruszenie art. 20.2 wewnętrznego regulaminu EBC, wytycznych EBC w sprawie „development track”, okólnika administracyjnego dotyczącego zatrudniania, a także zasady „patere legem ipse quam fecisti”. Odwołując się do faktu, iż przy ich zatrudnieniu niezbędne było posiadanie tytułu uniwersyteckiego, a kwestionowane ogłoszenie przewidywało jedynie ukończenie szkoły średniej, podnoszą one także naruszenie zasady niedyskryminacji. Ponadto wskazują one na naruszenie art. 45 i 46 warunków zatrudnienia, podnosząc, że komitet pracowniczy nie był wcześniej konsultowany. W końcu skarżące podnoszą zarzut popełnienia oczywistego błędu w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2005 r. przez Dominique'a Albert-Bousqueta i 142 innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-130/05)

(2005/C 132/57)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 14 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Dominique'a Albert-Bousqueta, zamieszkałego w Brukseli oraz 142 innych urzędników, reprezentowanych przez adwokatów: Sébastiena Orlandiego, Xaviera Martina, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne'a Marchala, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylene decyzji o powołaniu skarżących na urzędników Wspólnot Europejskich w zakresie, w jakim ustalają ich grupy zaszerogowania na podstawie art. 12 załącznika XIII regulaminu pracowniczego,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący w niniejszej sprawie, wszyscy zatrudnieni po 1 maja 2004 r. jako laureaci konkursów, o których ogłoszenia zostały opublikowane przed tą datą, sprzeciwiają się rzekomej dyskryminacji wynikającej z faktu, że warunki ich klasyfikacji, zgodnie z art. 12 załącznika XIII rozporządzenia (WE, Euratom) nr 723/2004 zmieniającego regulamin pracowniczy urzędników, są ich zdaniem inne niż warunki klasyfikacji laureatów tych samych konkursów zatrudnionych przed zmianą regulaminu.

Na poparcie swoich roszczeń, skarżący podnoszą:

- naruszenie zasady równego traktowania,
- naruszenie art. 31 ust.1 i art. 29 ust. 1 regulaminu pracowniczego,
- naruszenie art. 5 ust. 5 regulaminu pracowniczego,
- naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań.

Skarżący podnoszą w tym względzie, że z orzecznictwa wspólnotowego wynika, że laureaci tego samego konkursu znajdują się w porównywalnej sytuacji i stąd, powinni być traktowani w taki sam sposób. Ponadto, zgłosili oni swe kandydatury w celu zatrudnienia na wolnych stanowiskach wspomnianych w odpowiednich ogłoszeniach o konkursach, na które zostali przyjęci. Mogli więc mieć słuszne oczekiwania co do zatrudnienia na stanowiskach i w grupach zaszerogowania ustalonych w ogłoszeniach o konkursach, na które zostali przyjęci.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Carlosa Andrésa i innych przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu

(Sprawa T-131/05)

(2005/C 132/58)

(język postępowania: francuski)

W dniu 21 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Carlosa Andrésa, zamieszkałego we Frankfurcie nad Menem i 8 innych (skarżących), reprezentowanych przez adwokatów Georges'a Vandersandena oraz Laurę Levi przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności odcinków wypłaty wynagrodzenia dla skarżących z lipca 2004 r.
- zasądzenie od pozwanej odszkodowania za wyrządzoną skarżącym szkodę, w tym zasądzenie na rzecz każdego ze skarżących 5 000 EUR z tytułu utraty — począwszy od dnia 1 lipca 2001 r. — siły nabywczej, zaległych wynagrodzeń w wysokości podwyżki wynagrodzenia skarżących o 1,86 % w okresie od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia 30 czerwca 2002 r., o 0,92 % w okresie od dnia 1 lipca 2002 r. do dnia 30 czerwca 2003 r. oraz o 2,09 % w okresie od dnia 1 lipca 2003 r. do dnia 30 czerwca 2004 r. oraz zasądzenie odsetek od kwoty zaległego wynagrodzenia za okres od odpowiedniego dnia jego wymagalności do dnia jego rzeczywistej wypłaty. Ta stopa odsetek powinna zostać obliczona na podstawie stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowych, stosowanej w okresie właściwym dla wydarzeń będących podstawą sporu, powiększonej o dwa punkty.
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Przedmiotem niniejszej sprawy jest udokumentowana odcinkami wypłaty dla skarżących z lipca 2004 r. podwyżka wynagrodzenia, która zdaniem skarżących została przyznana z pominięciem obowiązku konsultacji z zatrudnionymi w Europejskim Banku Centralnym (EBC) metod obliczania dotyczących ogólnego dostosowywania wynagrodzeń, który to obowiązek został określony w porozumieniu zawartym pomiędzy partnerami społecznymi („memorandum of understanding”). Skarżący podważają to, że sporna podwyżka, przyznana w następstwie wydania przez Sąd wyroku z dnia 20 listopada 2003 r. w sprawie T-63/02 Cerafogli i Poloni przeciwko EBC (RecFP, str. IA-291 oraz II-1405) nie wywierała skutków wstecznych dla lat 2001, 2002 oraz 2003.

Na poparcie swoich żądań przytaczają następujące zarzuty:

- naruszenie tak art. 45 i 46 warunków zatrudnienia jak i „memorandum of understanding”, a także zasady dobrej administracji,
- naruszenie obowiązku uzasadnienia, a także stwierdzenia w niniejszym przypadku oczywistego błędu w ocenie. W opinii skarżących nie ulega w tym względzie wątpliwości, że przy sporządzaniu tabel uzasadniających propozycję procentowej wysokości spornej podwyżki Bank zastosował niewłaściwą metodę obliczeniową,
- naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2005 r. przez Królestwo Belgii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-134/05)**

(2005/C 132/59)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 26 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Królestwa Belgii, reprezentowanego przez adwokatów Jean-Pierre'a Buyle'a i Christophe'a Steyaerta przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 stycznia 2005 r. w zakresie w jakim uznaje ona, że „zaległe należności EFS” nie uległy przedawnieniu i, w razie potrzeby, w zakresie w jakim uznaje ona, że te należności powodują powstanie odsetek za zwłokę obliczanych na podstawie art. 86 rozporządzenia nr 2342/2002/WE,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Począwszy od 1987 r. aż do 1992 r. Komisja zwracała się do strony skarżącej o zwrot pewnych kwot pochodzących z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), przekazanych przez Komisję bezpośrednio różnym instytucjom belgijskim działającym w charakterze promotorów projektów, ale niewykorzystanym przez te ostatnie zgodnie z przepisami dotyczącymi EFS.

W 2004 r. Komisja przystąpiła do potrącenia pewnych kwot zaległych należności od strony skarżącej z należnościami strony skarżącej wobec Komisji. W następstwie tych potrąceń, strona skarżąca skierowała do Komisji kilka pism, na które Komisja odpowiedziała poprzez wydanie zaskarżonej decyzji, wskazując, że zaległe należności nie uległy przedawnieniu w przeciwieństwie do twierdzeń strony skarżącej.

Na poparcie swojej skargi, strona skarżąca podnosi, że sporne należności uległy przedawnieniu na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2888/95/WE lub ewentualnie na podstawie przepisów prawa belgijskiego, mających zastosowanie w niniejszym przypadku zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia nr 2888/95/WE.

Strona skarżąca kwestionuje również naliczenie przez Komisję odsetek za zwłokę. Według strony skarżącej, w niniejszym przypadku istnieją przepisy szczególne, tzn. rozporządzenie nr 1865/90/EWG i rozporządzenie nr 448/2001/WE, stanowiące odstępstwo od art. 86 rozporządzenia nr 2342/2002/WE przywołanego przez Komisję dla uzasadnienia naliczenia odsetek za zwłokę. Strona skarżąca podnosi, że te przepisy

szczególnie nie przewidywały naliczenia odsetek za zwłokę w zakresie działań EFS uzgodnionych przed 6 lipca 1990 r. i stąd Komisja nie może domagać się odsetek za zwłokę od spornych należności.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2005 r. przez Franca Campoliego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-135/05)**

(2005/C 132/60)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 29 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Franca Campoliego, zamieszkałego w Londynie, reprezentowanego przez adwokatów Stéphane'a Rodriguesa i Alice Jaume, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 13 grudnia 2004 r. odrzucającej skargę wniesioną przez skarżącego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego wraz z decyzją organu powołującego, od której odwołał się on wyżej wspomnianą skargą, która to decyzja zmieniła z dniem 1 maja 2004 r. współczynnik korygujący, dodatek na gospodarstwo domowe oraz ryczałtowy dodatek edukacyjny, mające zastosowanie do emerytury skarżącego oraz stwierdzenie nieważności odcinków wynagrodzeń skarżącego w zakresie, w jakim stanowią wykonanie tej ostatniej decyzji począwszy od miesiąca maja 2004 r.
- obciążenie pozwanej wszelkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący zasadniczo domaga się w niniejszej sprawie zastosowania współczynnika korygującego stosowanego do jego emerytury przed 1 maja 2004 r. ze skutkiem wstecznym od dnia 1 maja 2004 r.

Przypomina w tym zakresie, że w celu uregulowania przejścia ze starego do nowego systemu współczynników korygujących, wskutek zmiany regulaminu pracowniczego dotyczącego europejskiej służby publicznej, art. 20 ust. 2 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego przewiduje okres przejściowy wynoszący 5 lat, począwszy od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 1 maja 2009 r., w czasie którego współczynnik korygujący zmniejszany jest stopniowo.

Na poparcie swej skargi, skarżący podnosi przede wszystkim w oparciu o art. 241 Traktatu zarzut niezgodności z prawem, z uzasadnieniem, że zastosowanie art. 20 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego jest w tym konkretnym przypadku niezgodne z prawem.

Podnosi on w związku z tym:

- naruszenie swych uzasadnionych oczekiwań, w związku z zapewnieniami udzielonymi przez administrację, zgodnie z którymi nowy regulamin pracowniczy nie będzie miał żadnego negatywnego wpływu na jego sytuację,
- nieprzestrzeganie zasad równego traktowania i niedyskryminacji, w związku z rozróżnieniem dokonany w związku z miejscem zamieszkania urzędników pełniących służbę i otrzymujących emeryturę,
- nieprzestrzeganie zasady ochrony praw nabytych, w związku z zmianą dokonaną w podstawowych warunkach zatrudnienia, uwzględnianych w dacie przejścia na emeryturę,
- naruszenie zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2005 r. przez EARL Salvat Père Fils i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-136/05)

(2005/C 132/61)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 30 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga EARL Salvat Père Fils, z siedzibą w Saint-Paul de Fenouillet (Francja), Comité interprofessionnel des vis doux naturels et vis de liquer à appellations contrôlées, z siedzibą w Perpignan (Francja) i Comité national des interprofessionnels des vis à appellation d'origine, z siedzibą w Paryżu (Francja), reprezentowanych przez adwokatów Huguesa Calveta i Oliviera Billarda, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i art. 1 ust. 3 decyzji Komisji z dnia 19 stycznia 2005 r. dotyczącej „Planu Rivesaltes” i opłat parafiskalnych CIVDN pobieranych we Francji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że premia za odłogowanie od hektara finansowana ze składek międzybranżowych w ramach „Planu Rivesaltes” oraz działania reklamowo-promocyjne i dotyczące funkcjonowania nazw pochodzenia „Rivesaltes”, „Grand Rousillon”, „Muscat de Rivesaltes” i „Banyuls” finansowane ze składek międzybranżowych stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 87 WE.

Skarżący wnioskuje o stwierdzenie nieważności tej decyzji podnosząc najpierw, że jej uzasadnienie jest niewystarczające, co narusza art. 235 WE, ponieważ nie pozwala skarżącym na zrozumienie powodów, które doprowadziły Komisję do uznania, iż kryteria ustanowione przez orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości dotyczące pomocy państwa zostały w niniejszej sprawie spełnione. Skarżący podnoszą ponadto, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 87 WE, gdyż Komisja nie udowodniła, że przedmiotowe działania były finansowane ze środków pozostawionych do dyspozycji władz krajowych, ani że składki międzybranżowe, przeznaczone do finansowania działań reklamowo-promocyjnych i dotyczących funkcjonowania nazw pochodzenia mogły zostać przypisane państwu.

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2005 r. przez Gruppo LA PERLA S.p.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-137/05)

(2005/C 132/62)

(Język, w którym została sporządzona skarga: włoski)

W dniu 1 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Gruppo LA PERLA S.p.A., reprezentowanej przez adwokatów Renza Maria More-siego i Alberta Dal Ferro, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Uczestnikami postępowania przed Izbą Odwoławczą była również Cielo Brands — Gestao e Investimentos Lda.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości, przywracając moc decyzji Wydziału Unieważnień oraz unieważnienie zaskarżonego znaku towarowego;
- obciążenie Cielo Brands — Gestao e Investimentos Lda całością kosztów postępowania, w tym postępowania w dwóch instancjach przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty:

Zarejestrowany znak towarowy, będący przedmiotem skargi o unieważnienie:

Słowny znak towarowy „NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC” — Wniosek o rejestrację nr 713.446, dla towarów z klasy 14 (metale szlachetne i ich stopy, wyroby z metali szlachetnych lub pokrywane nimi, nie ujęte w innych klasach; wyroby jubilerskie, kamienie szlachetne; przyrządy zegarmistrzowskie i chronometryczne).

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego:

Cielo Brands — Gestao e Investimentos Lda.

Podmiot domagający się unieważnienia wspólnotowego znaku towarowego:

Skarżąca.

Znaki towarowe podmiotu wnoszącego o unieważnienie:

Włoskie znaki towarowe:

- „La PERLA” (znak graficzny, nr 769.526), dla towarów z klasy 25.
- „LA PERLA PARFUMS” (znak słowny, nr 776.082), dla towarów z klasy 3.
- „La PERLA” (znak graficzny, nr 804.992), dla towarów z klas 3, 9, 14, 16, 18, 24, 25 i 35.
- 000428), dla towarów z klasy 3.
- „La PERLA” (znak graficzny, nr GE2002 C 000181), dla towarów z klasy 3

Decyzja Wydziału Unieważnień:

Uwzględnić wniosek o unieważnienie i unieważnić wspólnotowy znak towarowy.

Decyzja Izby Odwoławczej:

Uwzględnić skargę i stwierdzić nieważność decyzji Wydziału Unieważnień

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie przepisu art. 8 ust. 5 i ust. 1 lit. a) i b) oraz przepisu art. 73 rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.
- Naruszenie zasady 50 ust. 2 lit h) rozporządzenia nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2005 r. przez Charlotte Becker i in. przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa T-139/05)

(2005/C 132/63)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 31 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Charlotte Becker, zamieszkałej w Menton (Francja), Seamusa Killeena, zamieszkałego w Sutton (Dublin), Roberta Payne'a, zamieszkałego w Terenure (Dublin), Deirdre Gallagher, zamieszkałą w Terenure, Paula Van Raij'a, zamieszkałego w Overveen (Niderlandy), Wilhelmsa Van Miltenburga, zamieszkałego w Huizen (Niderlandy), reprezentowanych przez adwokatów Georgesa Vander-sandena, Laure Levi i Aurore Finchelstein przeciwko Parlamentowi Europejskiemu.

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności odcinków emerytury skarżących za maj 2004 r., za wyjątkiem P. Gallagher, ze skutkiem zastosowania współczynnika korygującego na poziomie stolicy państwa, w którym mają oni miejsce zamieszkania lub przynajmniej takiego współczynnika korygującego, który odzwierciedlałby w odpowiedni sposób różnice w kosztach utrzymania w miejscu, w którym skarżący zmuszeni są ponosić swe wydatki i tym samym odpowiadałby zasadzie równoważności,
- stwierdzenie nieważności w odniesieniu do P. Gallagher odcinka wynagrodzenia za miesiąc maj 2004 r. ze skutkiem zastosowania współczynnika korygującego do świadczenia przyznanego w związku z pozostawaniem w dyspozycji ustalonego na poziomie stolicy państwa, w którym ma ona miejsce zamieszkania lub przynajmniej takiego współczynnika korygującego, który odzwierciedlałby w odpowiedni sposób różnice w kosztach utrzymania w miejscu, w którym skarżąca zmuszona jest ponosić swe wydatki i tym samym odpowiadałby zasadzie równoważności,
- obciążenie Parlamentu całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Na poparcie swych skarg skarżący powołują zarzuty i argumenty identyczne z tymi podniesionymi w sprawie T-35/05.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2005 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-140/05)

(2005/C 132/64)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 29 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Republiki Włoskiej, reprezentowanej przez Antonia Cingolę, avvocato dello Stato, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

1. stwierdzenie nieważności pisma nr 00556 z dnia 21 stycznia 2005 r. dotyczącego Docup Cel 2 Toscana 2000-2006 (nr CCI 2000.IT.16.2.DO.001) — Przerwanie wniosku o płatność;
2. stwierdzenie nieważności pisma nr 00582 z dnia 24 stycznia 2005 r. dotyczącego Docup Lazio Cel 2 CCI nr 2000IT162DO009 (2000-2006) — Poświadczenie i deklaracja wydatków okresowych oraz wniosek o płatność (grudzień 2004 r.);
3. stwierdzenie nieważności pisma nr 00728 z dnia 26 stycznia 2005 r. dotyczącego POR Campania Cel 1 — 2000-2006 (nr CCI 1999 IT 16 1 PO 007) — Deklaracja wydatków okresowych i wniosek o płatność;
4. stwierdzenie nieważności pisma nr 00860 z dnia 31 stycznia 2005 r. dotyczącego POR Campania Cel 1 — 2000-2006 (nr CCI 1999 IT 16 1 PO 007) — Deklaracja wydatków okresowych i wniosek o płatność;
5. stwierdzenie nieważności pisma nr 02787 z dnia 21 marca 2005 r. dotyczącego Docup Liguria nr CCI 2000 IT 162 DO 006 — Poświadczenie deklaracji wydatków okresowych oraz wniosek o płatność (grudzień 2004 r.);
6. stwierdzenie nieważności pisma nr 02590 z dnia 16 marca 2005 r. dotyczącego Wyплаты dokonanej przez Komisję i odbiegającej od kwoty wnioskowanej. Ref. Docup Cel 2 Lazio 2000-2006;
7. stwierdzenie nieważności pisma nr 02594 z dnia 16 marca 2005 r. dotyczącego Wyплаты dokonanej przez Komisję i odbiegającej od kwoty wnioskowanej. Ref. Docup Toscana Cel 2 (nr CCI 2000.IT.16.2.DO.001);
8. stwierdzenie nieważności pisma nr 02855 z dnia 22 marca 2005 r. dotyczącego Wypłat dokonanych przez Komisję i

odbiegających od kwoty wnioskowanej. POR Campania (nr CCI 1999IT161PO007);

9. stwierdzenie nieważności wszystkich aktów związanych oraz stanowiących podstawę ww. pism;

10. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zarzuty i główne argumenty pokrywają się z tymi, które zostały powołane w sprawie T-345/04 Republika Włoska przeciwko Komisji (¹).

(¹) Dz.U. UE C 262, z 23.10.2004, str. 55.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2005 r. przez Pabla Muñiza przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-144/05)

(2005/C 132/65)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 12 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Pabla Muñiza zamieszkałego w Brukseli (Belgia), reprezentowanego przez B. Dehand-schuttera, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 3 lutego 2005 r. w zakresie, w jakim odmawia ona udzielenia pełnego dostępu do dokumentów, których dotyczy wniosek skarżącego;
- 2) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 3 lutego 2005 r. w zakresie, w jakim odmawia ona udzielenia częściowego dostępu do dokumentów, których dotyczy wniosek;
- 3) obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący jest adwokatem specjalizującym się w doradzaniu klientom w sprawach dotyczących należności celnych. W celu udzielenia jak najlepszej porady swoim klientom w dniu 13 października 2004 r. skarżący złożył wniosek do Komisji o udzielenie dostępu do protokołu z wrześniowego spotkania Sekcji Nomenklatury Taryfowej i Statystycznej Komitetu Kodeksu Celnego oraz do pewnych dokumentów TAXUD. Na wniosek ten udzielono w dniu 1 grudnia 2004 r. odpowiedzi odmownej na podstawie art. 4 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001. W dniu 15 grudnia 2004 r. skarżący wniósł o ponowne rozpatrzenie pierwotnej decyzji. Zaskarżona decyzja została wydana wskutek tego wniosku i potwierdziła poprzednią decyzję o odmowie udzielenia dostępu.

Skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001. Według skarżącego, przedstawione przyczyny odmowy udzielenia dostępu, a mianowicie, iż ujawnienie wnioskowanych dokumentów poważnie naruszyłyoby

proces podejmowania decyzji przez Komisję, nie stanowi przekonującego uzasadnienia na podstawie tego przepisu. Skarżący podnosi również w tym samym kontekście, iż zaskarżona decyzja została błędnie uzasadniona poprzez odwołanie do kategorii dokumentów zamiast poprzez ocenę treści każdego z wnioskowanych dokumentów.

Ponadto skarżący uważa, że został naruszony art. 4 ust. 6 tego rozporządzenia poprzez odmowę przez Komisję udzielenia nawet częściowego dostępu do wnioskowanych dokumentów. Skarżący twierdzi również, że zaskarżona decyzja stanowi obejście art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia prowadząc do systematycznej odmowy ujawniania dokumentów wewnętrznych jedynie na tej podstawie, iż dane akta nie są zamknięte.

Wreszcie skarżący uważa, że interes publiczny polegający na potrzebie lepszego zrozumienia przez zainteresowane strony decyzji podejmowanych w zakresie klasyfikacji taryfowych uzasadnia ujawnienie wnioskowanych dokumentów.

III

(Powiadomienia)

(2005/C 132/66)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 115 z 14.5.2005.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 106 z 30.4.2005.

Dz.U. C 93 z 16.4.2005.

Dz.U. C 82 z 2.4.2005.

Dz.U. C 69 z 19.3.2005.

Dz.U. C 57 z 5.3.2005.

Dz.U. C 45 z 19.2.2005.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
